

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

me`ulefet sapirim

algazi, šelomo ben avraham

Konstantinopel, 1660

הדובע ינשה קלחה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11723](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11723)

אני ומקטין עצמי אצל מי שיש לו ימים הרבה ושנים
כתב בס' במדבר דף כ"ז ע"ב כל מי שמספר שבח חברו או
במזון או בבנים נריך לברכו אח"כ למדנו ממק"ע
שאחר שספר שבחן של ישראל והנכנס היום ברכס יוסף עליכם
נמי שמונה שבח חברו ואינו מכרכו הוא נתפס בראשונה ואם
מכרכו נריך בעין יפה ק"ו מי שמכרך לה"ב שיהיה בכל לבנו
עד כאן יום אחד עשר חלה

ונשלם החלק הא' תורה

החלק השני עבודה יום שנים עשר

כתב בס' בראשית דף ה' למעלת בית המקדש מה אעידך
מה אדמה לך בשעה שנחרב בית המקדש ינתה בת קול ואמר
מה אעידך בכל יום ויום כבר העדתי בך דכתיב העדותי בכס
היום מה אדמה לך ממש עשיתך כעין בית המקדש של מעלה
מה אשזה לך כעין שאת יושבת הכי הוא כב וכול למעלה כעין
שאין ככנסים בך אוכלוסין עכשו כך נשבעתי שלא אבא בירת
של מעלה עד שיכנסו בך אוכלוסין וזהו ואנחמך כלומר בזאת
תנחם אכל עכשו שאת יושבת שלמנה גדול כיום שברך ואת שאין
לך רפואה לכך כתב מי ירפא לך היא מדרגה סתומה עליונה
שנקראת מ"י וכתב בדף ל"ה ע"ג מה גורא המקום
הזה למה נקרא נורא והשיב כי ראה שלמות גדול במקו' ההוא
ונמקו' שיש שם שלמות כקר' נורא וזאת למה תרגם מה דחילו

ג 7 4 3 ולא

אליהו ז"ל
יהא רוח
יכתלק
בסערה
וכשיורד
בסערה
בספר
יו ארוה
מימיו לא
ברוך הוא
דף ו' ע"ג
זכס"ה דף
גרכ שבת
א' וזוקף
זאת שמחת
וכתב
מר מכאן
תב בספ
שפחת רס
אמר להל
ב אדרבה
אל בן בון
אליהו כ
הק' צעיר
אני

מעלת בית מקדש יום יב

אלא מיק שלים אמר לו אין מורא אלא במקום שיש שם שלמות
וכמוקום שיש שלמות נקרא נורא דכתיב יראו אתה קדושי
כי אין מחסור ליראיו וכתב כדף ס"ט ע"ב עתיד
הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלם ולהורידה
בנויה ונשבע שלא תחרב עוד ולא יגלו ישראל וכתב
בספר שמות דף ק"ח עמוד ג' ח' שאבני יסודות ניון וירושלם
נשרפו באש אלא כלם נבנוזו ולא נאבד אפילו אחת מהם
וכלם עתיד הקדוש ברוך הוא לחזור ולהוניהם לעתיד
ובתב בספר בראשית דף מ"ה אמר רבי טייה ארץ ישראל
אינו שולט שם שום שר לא הקדוש ברוך הוא לכדו אכל לפעמי
שולט שר אחד באי לעשות רע לשעה א' מל' מדוד דכתיב
וירא את מלאך ה' וחרבו שלופה ורבי אלעזר חלק ואמר
שאפילו רבע א' אינו שולט והמלאך שכונב ביהושע הוא ה"ת
ענמו כתיב הכא מלאך וכתוב התם המלאך הנואל וכתב
בספר שמות דף ע"ג בפסוק ברוב עם הדרת מלך ובאפס
לאום מחתת רזון הקסה מחתת מלך מיכעי ליה השיב כי
בשעה שישראל באים לבית הכנסת להתפלל אז הוא הדרת
מלכו ש"ע אמנם כשאין ישראל באים להתפלל אז הוא מחתת
רזון של שרי מעלה שהם ממתינים שלא לומר שירה עד שיקדומו
ישראל וכתב בספר בראשית דף ט' עמוד ב' לא יוכל
האלים להכנס לבית הכנסת רק שיטול ענה תחלה מחצות
העולם שהם תקנו התפללותו והו שאנו אומרים פסוק ואני
ברוב חסדך זה אברהם אשתחוה אל היכל קדשך כנגד יעקב
ביראתך זה יצחק שכתוב בו ופחד יצחק:

ומיד

זמין
בירא
ובס
מלך
שלו
בראש
וקבו
שכל
למע
סודות
הפעול
ועוד
זהו דון
היו נחם
אורע
כל הק
ובתב

מעלת בית מקדש יום יב

זמיר האלהי כמהרר אלעזר אזכרו זל מצאתי מונה כך
ברוך חסדך זה אברהם אל היכל קדשך זה ינחק
פיראתך זה יעקב איך שיהיה למדנו כי בהכנס האדם לבית
הכנסת יטול ענה מהאבות על ידי זה הפסוק -

ובספר שמות דף עג כתב כי כשהקדוש ברוך הוא

באל לבו שנקרא מקדש מעט ומונח שם רוב עם אז

מלך המשיח מתעטר ומתהדר ומכין ענמו בתקונים וקטוטים

שלו לעלות למעלה ואם לאו מחתת רזון ח'ו' וכתב בס'

בראשית דף פכ ע"ד שנינו בית המקדש קודם לקבוץ גלויות

וקבוץ גלויות קודם לתחיית המתים ותחיית המתים הוא אחרון

שכללם תגן ארבעים שנה קודמין קבוץ גלויות לתחיית המתים

למעלת הקרבנות כתב בספר בראשית דף ז' עמוד ב'

פתח ואמר וזכיהו בן יהודע זה הפסוק רומז

סודות עליונים בן איש חי זה חי העולמים רב פעלים בעל כל

הפעולות והמעשים הוא הכה את שני אריאל מואב שחרב ב'

מקדשים וזהו מואב שהם מאב שבשמים

ועוד הוא ירד והכה את הארי כי כשהיו ישראל זכאים היו

מקריבים קרבנות והיה יורד מן השמים דמות אריה

והיו דואים אותו על המזבח רבון כארי על טרפו וכל הכלבים

היו נחבאים לפניו וכיון שגרמו העונות הכה לאותו הארי

אזרעל שמו כיון שראה זה צד הטומאה שלח כלב אחד שיאכל

כל הקרבנות ומה שמו של הכלב ההוא בלאדן שמו כלומר

שאינו בכלל אדם אלא כלב הוא

כתב בס' במדבר דף ק"ח עמוד ג' כי בזמן שישראל היו

ע"ג 4 4 7 7 ע"ג

שלמות
קדושו
עתיד
הזוירה
וכתב
מירושלם
זאת מהם
עתיד
דן ישראל
לפעמי
דכתיב
ק ואמר
זא ה"ת
זכתב
זכאפס
שיב כי
זא הדרת
זא מחתת
זיקדומו
זא יוכל
זא מחכות
זוק ואני
זיעקב
זע"ג
זמיר

בעלת הקרבנות והתפלה יום יב

עושים רצונו המלאך שהיה יורד לאכול הקרבנות היה לו צורת
אדם וכשלא זכו צורת כלב וכן בשעת פטירתו של אדם אם
יבאוי המלאך שמוטל נשמתו נדמה לו בצורת אדם ואם לאו
בצורת כלב.

עוד שם אמר רעיא מהימנא כי אין הקרבנות אלא להרחיק
רוחות טומאה ולקרב רוחות קדושה: וכתב בדף
ק"א טעם הקרבן לפי שמתחלה עשה ה' רוח הבהמה נכדלת
מרוח האדם ולכן אדם הראשון לא הותנה לו בשר באכילה כדי
שלא יתערב בו חלק בהמה וכשחטא אז כאמר לו כירק עשב
נתתי לכם את כל ויתהנה הגוף שחטא מגוף בהמה כמוהו
לכן כשחטא הגוף בכמה חטאות אומר הקדוש ברוך הוא זה
חטא כגוף יקריב בשר לכפר על הגוף ומה שחטא בכפש הדם
יכפר על הנפש:

עוד שם אין רצונו של מקום שיחטא אדם ויקריב קרבן לא
עקר הקרבן שיהיה בלי חטא וזהו קרבן שלמים של
שלום וזהו שכתוב לפעמים את קרבני ולפעמים קרבנכם
ובעמוד ד' כתב טעם הקרבן אמר רשב"י ז"ל שיש בכסא
ד' פנים פני שור פני נשר פני אריה פני אדם
וכל אחד נותן כח בעולם השפלי' למינו פני שור ממנו נמשך
כח לכל מין בהמה שבעולם ולפי שמהם ינא זה הכח לפיכך
אותם השרים והממונים המתפשטים מפני שור שברבא
מתקרכים ליסוד שלהם ונהנים מאותו יסוד ולכן הם נהנים
מקרבן בהמה טהורה לפי שהוא דבר מתפשט מכחם כשם
שיש נחת רוח להבה שנהג' לקבל רוח הנדויק לפני שהם מיסודו

מעלת הקרבנות והתפלה יום יג כש

כך נחת רוח לאלו ליהנות מיסודם ויש עוד במרכבה פני נשר
והוא כותץ כח לכל מיני העוף לכן הוא נהנה בקרבן העוף
ומקבלו לפי שהוא נהנה להדבק במיכו פני אדם יש במרכבה
וזהו עקר הקרבן שאדם מקריב דמו וחלבו לה' והנה מקבל
רצונו ריח ניחוח לה' שאמר וכעש' רצונו פני אריה יש במרכבה
הדי אמרו כי כשישרא זכאי' היו רוחים כדמו' ארי על המזבח :
עד כאן יום שנים עשר

יום שלשה עשר

מעלת

תפלת אבות כתב בס' בראשית דף ק"ט ג"פ
בכל יום יורד רוח אחד במערת המכפלה ויושב
בקברי האבות ועומדים על עמדם ומתפללים על בניהם :
עוד שם סוד שגלה רב המנונא סבא כי הראו
לו שיותר מועילה תפלת רחל בכל זמן שהעולם
ברוך יותר מהאבות וכתב בס' שמות דף ז' סוד שאם
לא היו מתפללים המתים על החיים לא היו מתקיימים החיים
אפילו שעה אחת וכדף ס"ג כתב כי כשהולכי לכית הקברות
על המתים שם הם נמצאים ושם היא הנפש ושומעת בצער
החיים והוא מודיעה הדבר לרוח ואז הרוח מודיע הדבר
לנשמה והנשמה הולכת ומעוררת לאבות העולם :

וכתב

בס' ויקרא דף ל"ב אמר כי כשהעולם בצער
והולכים להתפלל על הקברות אמר ר' אבא לא
תלכו שם בלא ג' תעניות ורבי יוסי אמר אפילו בתענית אחד
בכלכר שיחא העולם בצער זהבית מעשה שהמתים מודיעים
בשמולכין

לו כורת
דמם אם
אם לאו
להרחיק
ב כדף
נכדלת
יולה כדף
רק עשב
ה כמוהו
הוא זה
פש הדם
קרבן לא
למים של
קרבנכם
יש בכסא
פני אדם
מנו נמשך
ח לפיכך
שדברא
שם נהנים
כחם כשם
הם מיסודו
כך

כשמוליכין שם סת' יום שם כסול או חסור או יתיר • עור
שם נתן טעם למה אנו הולכים להתפלל על המתים כשיש שום
צער וזאת כתיב ודורש אל המתים והשיב אל המתים דיקא
שהקב"ה האדם א הגוים עע"ז שלעולם נקראים מתו' אפי' בחייהם
אבל ישראל ואותם הנדיקי' עליהם אמר שעה ושכח אנו המתים
שכבר מתו כלו' שבזמן שעבר מתו ועכשו הם חיים בג' ע ועור
כי שאר האומות כשהולכים על המתים הולכים בכשופים אבל
ישראל הולכים אל מתיהם בתשובה ותענית וכונתם שנסמות
המתים יתפללו לה' עליהם והתפלה עליהם :

וכתב • • • • • בראשית דף קכ"ה כי תפלת הרבים יש לה
מעלה וזו פנה אל תפלת הערער כי תפלת
היחיד הבה מפשט בה לדעת זה היחיד המתפלל מה טיבו
ומה מעשיו וזהו פנה לסך עדין האדם לעולם להתפלל עם
הרבו' לפי שלא בזה את השלתם ואינו מפשטם וח' קר' אחריה' •
עור • • • • • שם דף כ"ז ע"א טעם שאנו אומרים והוא רחום לפי
כי הוא שכינה מלאכי חבלה רודפים אחר תפלת האדם
להדיחה ולכך אנו אומרים והוא רחום וספר עון כנגדו ולא
ישחית כנגד משחית והרבה לה שיב' אפ' כנגד אף ולא זעיר
הוא שישנו ה' כל חמתו כנגד חמתו • • • • •
עור • • • • • כל שם ותפלת העני משוכחת • • • • •
לשון איחור ובשם פירש' כי תפלת ערבית נקראת תפלת עני
וזהו תפלת ערבית רשות שיעקב תקן אותה בעד כל ישראל
שם בגלות כראות קאומות וכפי' זה תפלת ערבית חשובת

מכל

מכל
משוכ
משנת
ובס'
מטיח
לעני
אחר
ובס'
היוצא
כשם
אז מ'
סוד
בעת
וסת
שוות
כ"ח
שית
מרכ'
יוצא
התפ'
האח'

טעלת התפלה יום יג

מכל התפלות - ובס' שמות דף ל"ט כתב תפלת העני
 משוכחת מכל התפלות שהיא עולה עד כסא הכבוד וה' בה
 משתבח בתפלת העני וכל מי שמזקף בעני כמזקף ח' בשכח
 ובס' במדבר דף ז' כתב סוד תפלת העני שמקובלת
 יותר מכלן ותכף נענה לפי שהעני מתוך צרה
 מטיח דברים כלפי מעלה ח' וה' בה תכף עונה וזהו תפלה
 לעני כי יתעטף אין כתיב כאן אלא יעטוף שמאחר תפלות
 אחרות ואינם נכנסות לפני ה' עד שיכנס תפלת העני וה' בה
 בעצמו מקבל תפלת העני ואין נזקק לה שום שר
 ובס' בראשי דף ק"טו כתב סוד שהמתפלל צריך שתהא
 תפלתו בלחש לפי שהתפלה הנשמעת אינה הקול
 היוצא מהאדם רק הוא קול אחר שמצא מן אותו קול וסי' והקל
 נשמע חסר ו'ו רמז כי כשהתפלה בלחש וקול האדם לא ישמע
 אזו מקובלת - ובתב' בס' דברים דף קכ"ה בענין התפלה
 סוד שנמצא בספר רב המנוח מי שאינו משפיל עיניו למטה
 בעת התפלה מקדים עליו מלאך המות וכשתצא נשמתו לא
 יסתכל בהוד השכינה לפי שזול בשכינה שהיא כנגדו שנאמר
 שויתי ה' לנגדי והוא הביט בה - ובתב' בס' שמות דף
 כ"ח ע"ד כל המתפלל ואינו מתכוין בתפלתו לתועלת העולם
 שיתברכו בו עליונים ותחתונים דוחין תפלתו לחוץ והוכיחו
 מדכתיב כי תבואו לראות פני ולא כתיב לראות לרמוז פועל
 יוצא לשני - ובתב' בס' במדבר דף ז' ע"א וע"ב במעלת
 התפלה אמר כי דעה שם נפשו בשעת התפלה כד' דרכים
 האחד כמו העני וזהו תפלה לעני וכמו העבדים הושע עבדך

וכמו

עוד
 יום שום
 דיקא
 חיהם
 המתים
 ע ועוד
 יום אכל
 נשמות
 יום לה
 תפלת
 טיבו
 לל עם
 חריה'
 יום לפי
 האדם
 מ ולא
 זעיר
 כל
 יעטוף
 ת עני
 ישתחל
 משוכח
 כל

מעלת התפלה יום יג

וכמו החסידו' שמרה נפשו כי חסיד אמי וכמו אותם המוסרים
ענמם על קדושת שמו אמר רשבי הריומותי ודי חלה' כי מי
שע' תלל ומתכוון באלו הד' דברים בכל יום אין תפלתו חוזרת
דיקם בתחלה ימים ענמו כעכד וזהו כשאומר הזמירות וא"חכ
יעשה ענמו כאותם שמוסרים ענמם וזהו כשעה שאומ' שמע
ישראל וכשאומר אמת ויניב יעשה ענמו כעני הדופק פתחי
מרום וכשאומ' שומע תפלה ממים ענמו בכלל החסידים שכבר
התפלל על הנדויקים ועל החסידים ובשעת שומע תפלה ישוב
בתשובה ויפרט חטאיו כי באותה שעה ימינו פשוטה לקבל
שבים ואחכיונא קול אחר ואומר לו עבדי חתה :

יום ארבעה עשר

בתב' פס' שמות דף ס"ט אמר רבי חזקיה טעם שהשכור
יכול לכהן ואין יכול להתפלל לפי שהתפלה עולה
לעולם העליון מאד שאין שם אכילה ושתייה אמנם הברכה היא
עולה למדרגה התחתון מקום שיש בו אכילה ושתייה שממם יוצא
שפע שבע רבון וכתב שם בדף פ"ט ע"א ממעלת היום
וממעלת הלילה הם ממונים ביום או שולטים ביום ואלו שולטים
בלילה וכשהאור יוצא כרוז יוצא הכינוי ענמכם ממעלת היום
ובאותה שעה שהכרוז יוצא כל א' עומד על משמרתו שנפקד
עליו לכן צריך שאלם שזוהר בתפלתו שתהא בכונה לפי
שהממונים השולטים על האויר לוקחים הדברים ויש מאונם
אחד לכה' מזרח שמנפס למה שהאדם אנוניא מפני ואם הוא

כבונם

מעלת התפלה יום יד לא

כמונה נושקין אותה לצד ררום יש ממונה אחר שולט באויר
והוא ממונה על כל מי שיש לו צרה ומתפלל עליה מתוך שריון
הלב וכמיכתרוח ואם אותו הדבר בכונה הממונה נוטלה וכוונתה
ואומר לה הבה ירחם עליך ומעלה אותה לפניו יתברך לצד
צפון יש ממונה אחר שולט באויר והוא ממונה על אותם
שמתפללי כרי להכניע צריהם ואם הוא בכונה נושקה ואומר
הבה יפילם לפניך וכתב בס' שמות דף נ"ז ע"ד אמר
כשישראל מסימים שים שלום כרוז יונא למעלה ואומר מי הוא
האיש שזוכה ועושה בשמות חדשות למטה שמזכה את הרבים
שישוכו בתשובה אז הם מזומנים שני עדים מאותם שהם עיני
ה' משוטטים בכל הארץ ואומרים אנו מעידים על פלוני כן
פ' שעושה כך אשרי חלקו שבעבור יזכה אביו לטובה באותה
שעה הוא מוכן ממונה אחר שהוא בזכר על צורות הנדויקים
ואותו ממונה מביא צורת זה הנדויק המזכה את הרבים ומשים
אותה לפני ה' יתברך מיד הבה רומז לד' מחכות מלאכים
ונוטלים אותה צורה של אותו צדיק והולכים עמה ומראים
לה ע' עולמות שיש לו בפני עצמו ואם היו יורעים בני אדם מה
מעלת הרודף אחר הרשע להחזירו בתשובה היה רודף אחריו
כרודף אחר חייו העני הוא מזכה לבני האר' בעושר ובשלמות
אחר אבל זה מזכהו יותר לפי שגורם לצד אחר של אלקים
אחרים שלא ישלוט וגורם להבה שיתעלה על כסא כבודו
וגורם לאותו הרשע שיזכה לכפש חדשה כתב שם דף
נ"ח קדושה שאנו מקדישים בעמידה אנו מזכירים שבה של
מלאכי הגדת שעל ידו שאנו מקלסים אותם מניחים אותנו
להכנס

ה' כי מי
חוזרת
ת ו"ח
מ' שמע
ק פתחו
ש שכבר
עלה ישוכ
זה לקבל
נה:
שהשכור
עלה עולה
ברכה היא
משם יונא
שלת היום
לו שולטים
שלת היום
ע שנקד
מונה לפי
יש ממונה
ואם היא
בכונה

בעלת התפלה יום יד

להכנס לתוך השתחוס באהבה ואין מעכבים בידונו ואת זכר
דמקלתי שח' כלפי מעלה יל כי המלאכים הם קדושים ויותר
מא וזהם נוטלים קדושה יותר שאלולי שאנו נוטלים ומוטכים
עלינו קדושת אלנו לא היונו יכולים לקדש שם ולהיות חברים
עמהם וכבודו יתברך לא היה משתלם למטה ומעלה אלא על
ידי שאנו מתחברים כאחד עם מלאכי השרת ומשבחים אותם
מה שכן האמת כדו שיהיו חברים עמנו בקדושה ולכך קדושה
זאת אנו אומרים אותה בלשון הקדש פי כל דבר שבקדושה
צריך לשון הקדש וצריך עשרה אבל קדושת ובה לניון היא
בתרגום שאפי יחיד אומרה ואת אכ הקדוש שהוא כי למה
סדרו אותו בתרגום יל כי טעם גדול בדבר שהוא עולה בכל
הרוחות ומשבר כל הקלפות של נד אחר ולכך אנו צריכים
לומר בלשון אחר לשון ארמי שהוא של אותו הנד ולענות אמר
בכל כחנו כדו לטבר כחם ולהוסיף כח בגבורה של מעלה
ולכך אנו אומרים אותו בלשון תרגום לומר כי נד אחר על
כרחו שלא בטובתו יסתבר ויענה אמר כי האל יתברך הוא
השליט על כל

וכתב עור שם עמוד ב' תפלת ערבית היא להנין עלינו
משחר בלילות מכמה צדדים פחד של גיהנם כי
באותה שעה טורדים הרשעים בגיהנם ונותנים להם ענשם
בלילה על חר תרין מהיום וזהו טעם שאנו מקדושים לומר
והוא רחום בערבית אמנם בשבת שאין פחד בגיהנם אין אנו
צריכים לו ויש פחד בלילה של קטרוג הנשמה כשרונה לעלות
לפני ה' יתברך ולכך אנו אומרים שומר את עמו ישראל ויש

פחד

פחד
מפתח
ובתב
ביחיד
פי שני
ובתב
הקול
כל מה
הוא א
האור
ובתב
להם
שמור
אחר
ובתב
אזני

מעלת התפלה יום יד לב

פחד כלילה מכמה מויקים שיש להם רשות להזיק מי שיוצא
מפתח ביתו ולכך אנו מקדימים לומר ושמור צאתנו וכו' -
ובתב בדרך כ"ח ע"ג הקדושה של עמידה שהיא בעשיית
צריך כלשון הקדש אבל קדושה דסדרא שהיא
ביחוד לכך היא בתרגום וסי' לדבר שנים מקרא ואחד תרגום
פי' שנים שהם רבים צריך לשון הקדש ובתרגום די אחד
ובתב כס' דברים דף קמ"ג מעלת מי שמוציא בשפתיו
התפלה הקשה בפ' כי עוף השמים יוליד את
הקול כי אחר שכתוב בחדר משכבך מי יוליד הקול ותירץ כי
כל מה שחושב האדם אינו עושה דבר אלא מונחאו בשפתיו
והוא אינו מכויין בו ואחר שמוציא הדבור אותה המלה בוקעת
האוויר והולכת ושטה בעולם ולוקחים אותה כמה בעלי כנפים
לכן מי שמתפלל צריך להוציא בשפתיו
ובתב שס' דף קל"ט ע"ב מי שאינו רוצה לענות אמן עליו
כאמר אותי עזבו ומה עונש יש להם לחכום
להם בורות מורידין אותי לביהגם מדרגה אחר מדרגה עד
שמורידין אותי לאכדון ואם עשה כראוי מעלין אותי מדרגה
אחר מדרגה לאור באור פני מלך ועליה' כאמר אמוני' מוכר ה'
ובתב כס' שמות דף פ"ט העמידה צריך כלשם לפי
שהמלאכים הממונים לקבל העמידה נקראים
אזנים ואם אותה התפלה נשמעת לאזני האדם אין שומעין
לה למעלה לכן צריך לומר:

עד כאן יום ארבעה עשר

וכתב

ואת וכו'
ושם יותה
ומושכוס
ת חברים
ה אלא על
יום אותם
דך קדושה
שבקדושה
לכיון היא
א כי' למה
גולה בכל
ו צריכים
ענות אמן
של מעלה
אחר על
נכרך הוא
גנין עלינו
ביהגם כי
עכשם
מים לומר
ס אין אנו
נה לעלות
שראל ויש
פחד

מעלת התפלה ונפילת אפים יום טו

יום המשה עשר

וכתב

בספר שמות דף כ"ה עמוד ד' כשהאדם מרים ימיו למעלה כתפלה צריך לכוין באזנכעו למעלה כמו שכתוב והיה כאשר ירים משה ידו

וכתב

בספר בראשית דף קל"ב עמוד א' מעלת הש"ץ בפסוק זהלי קולך בת גלים רמוז כי כל המסבך לאל יתברך בקול צריך שיהיה לו נעימות שיערב לאחרים קולו ואם לאו לא יקום וראיה מהלויים דכתיב ומבן כ' שנה ישוב שאז אלו קול האדם ערב

וכתב

בספר שמות קל המוסר נפשו לשמים בעת נפילת אפים הקדוש ברוך הוא קוקא על האדם הזה שלום למטה כמו שכתוב ויקרא לו יי שלום וכל ימיו קורים לו למעלה ובשעה שכתור מהעולם:

וכתב

בספר דברים דף קל"ט כל השומע ברכה ואינו עונה אמן עליו הכתוב אומר ובזוי יקלו וכשיונה מן העולם מכרוזים לפניו כברו לפניו שערי שמים ולא יכנס כמו שהוא לא פתח פיו לומר אמן ואוי לו אוי לכשתו

וכתב

בספר בראשית דף פ' תוספתא פתח ריש מתובת ואמר מאן דפסק יתפסק מאן דקצר יתקצר מאן דקצר יתארך פי' מי שפוסק דבריו תורה לרברבים בטלים יפס מן העולם מאן דקצר שמקצר האמן ואינו אומר בכח יתקצר ומי מאן דקצר פי' מי שחוטף אלף של אחד שלא יהא כראוי כאומר חס ושלום אי חד ואריכו ומי

וכתב

וכתב כספר במדבר דף נח עמוד ג' ועמוד ד' טעם פסוק
 לדוד אליך יי' נפשו אשא שאומרים בנפילת אפים
 וטעם למה באלפא ביתא זו אין בה אות וי' ותרץ כי ה' צור
 הוא כי בשעת נפילת אפים יכוין האדם בדעתו כאלו מוסר
 נפשו למיתה ומוסרה ביד קונו וזהו אליך ה' נפשו אשא ויראה
 האדם את עצמו כאלו נפטר מן העולם וכה יתכפר לו כל
 עונותיו שיש עון שאינו מתכפר לאדם אלא במיתה ולזה אין בו
 וי' שאות וי' היא מעץ החיים וכאן בשעת נפילת אפים נרדף
 האדם למסור נפשו ולהראות עצמו כאלו מת.

וכתב בס' בראשית דף קכ"ב ע"ל תכונת תפילתי קטרת
 לפניך משאת כפי מנחת ערב אאר טעם קטרת בתפלת
 המנחה יותר מכל התפלות לפי שהקטרת במקום שיטנו יש
 שמחה בעולם ואינו נאח לשום מזיק להתגבר בעולם וזהו
 שכתוב שאן וקטרת ישמח לב ולזה הכהן הגדול כשהיה מקריב
 ומדליק הנרות אז היה מקטיר בהטיבו את הנרות יקטירנה
 לכך כתב דעה להזכיר הקטרת בתפלת המנחה לפי שבעת
 המנחה מתגבר בעול' צד אחר ולזה הזכירו לרחו' כל החינוני'
 עוד דף ע"ט ע"ב שיהא אדם זהיר הרבה בתפלת
 המנחה לפי שבאותה שעה מתעורר הדין בעולם.

מעלת השבת ותבלותיו

וכתב בס' שמות דף כ"ב סוד שנמצא בס' שעה בענין
 השבת שכתוב וינפש ודרז"ל כיון ששבת וי אברה

א ה ס ז • נפש

אדם ימינו
 מעלה כמו
 שן בפסוק
 לאל יתברך
 ולו ואם לאו
 טוב שאז אין
 בעת נפילת
 הזה שלום
 קורים לו
 ברכה ואין
 קלו וכשינו
 ס ולא יכ
 ותו
 ריש מתוכת
 יתקנב שא
 בטלים יפס
 נחת יתקנב
 א זהא כרא
 וכתב

פפש והקשה דזו הגוף מכעו ליה שינא' ונאכד' ממנו הנפש יתרה
והשיב כי סוד הדבר כי בכל אל' יש נפש וכיו' השבת מושכ' עמה
הנפש רוח קדושה ממעל וכל יום השבת שהרוח נמנעת עם
הנפש אז הנפש מתעלית הרבה בהיות הרוח עמה ונקראת
נפש יתירה אבל כשיז' שבת וינאה הרוח ממנו אז הנפש אכדה
אותו יתרון.

עוד שם עמוד ג' הקשה שאיך אמרו לא ינא' אדם יחידו
לא כלילי שבתות ולא כלילי הביעויות והרו' אמרו כי
לכך אנו מתפללי כליל שבת הפורס סוכת שלום עלינו להכריח
כל המקטרגים לנקבי תהום רבה ותירץ דמ' אע"פ שאינם
שולטים מתראים ליחיד.

כתב כס' במדבר דף ק"ב ע"ב רעיו מהימנא כי לכל
אדם מישראל יורד' בשבת נפש יתירה כל אחר
לפי מהרצתו אם הוא חסיד כותנים לו ממדת חסד ואם גבור
הכובש יגרו ממדת גבורה ואם הוא איש תם ממדת אמת ואם
הוא חכם ממדת כתר.

וכתב ע"ד ק"ב את השבת לדרתם חסר כתיב שצריך
שישמרו את השבת בדירתם שלא ינאו מרשות
לרשות. **כתב** כס' בראשית דף ק"ט ע"ב בשני קשורים
מתקשרת הנפש בלח ושבת בתחלה היא מתקשרת עם הרוח
אשר בג'ע של מטה ומטה הולכת ומתקשרת עם הנפש
שהיא כנרור החיים והיא שבעה וכוונת מטי צדדים וזהו
והשכיב בכחנחות נפשו אמש הנפש היא שבעה בשתי צחות
של מעלה ומטה.

כתב

כתב בס' שמות דף מ' ע"ד הטעם שאנו מתפללין
במנחת שבת ואנו תפלתו לפי שבימות הקול
לעת המנחה מרת הדין החוק טולט בעולם אבל ביום השבת
כל הדינים הם כפופים ואינם כעורים בעולם וזהו עת רצון
שאף שהוא עת מנחה ביום השבת הוא עת רצון וכזאת השעה
נסתלק מ'עה וככ"ד ע' ע"ב

ובתב שם טעם ג' פסוקי גדוק הדין שאנו אומרים במנחת
שבת כנגד מ'עה ויוסף עליו השלום ודעה בתחלה
אנו אומרים נדקתך כנגד יוסף הנדוק ע"ה כי בשעה שמת
כל השבטים נפלו בגלות פתחו עליונים ואמרו נדקתך כהרה
אל נדקתך נדק לעולם כנגד דעה כי כשמת מחלוקות רבו
בישראל ועל זה אנו אומרים ותורףך אמת ונדקתך אלהים
עד מרום כנגד מר ע"ה כי כשמת כאסף הכל תורה שבכתב
ושבעל פה:

ובתב בספר בראשית דף כ"ז עמוד ב' בשבת פותחין ז'
היכלות כנגד זה ז' קולות שאמר רוד על המים ו"ח
אזכרות שבהם שט הקדוש ברוך הוא ב"ח עולמות ברכב
אלהים רבותים אלפי שכאן שהם י"ח רבוא עולמות
ובתב שם כדף מ"ט עמוד ב' בשם התוספתא כיהרשעים
בגיהנם אינם יונאים ממנו לא בשבתות וימים טובים
וראשי חדשי אחר כך כרוז יונא אנד בפון ואומר יסוכו רשעים
לשאולה ובשעה שעונים ישראל בקול רם אמן יש"ל מכרך הכ"ה
מתמלא עליהם רחמים ורומז למלאך הממונה על שערי גיהנם
סמ"יאל שמו ונ' מפתחות בידו ופותח ג' שערי גיהנם ורואים

ב ה ה 5 2 • אור

הנפש יתרה
מושכ' עמה
במנחת עס
זה ונקראת
נפש אברהם
אדם יחיד
רו אמרו כו
יכולה להיות
ע"פ שאינם
נא כי לכל
ה כל אחר
ואם גבור
אמת ואם
תיב שצריך
או מרשות
כי קשורים
עם הרוח
ס הנשמה
דיים וזהו
בשתי בחות

כתב

מעלת השבת יום טו

אור של העה"ז בא העשן וחותם האור באים שלשה מאוכזרים
ומתכבדים ומשיבים העשן למקומו ונותנים ריוח לרשעים
ש"ה וחזי ואחר כך חוזרים למקומן וכן בשלשה פעמים כיום
ובכל שעה שישראל עושים אמן.

ובתב בם' שמות דף ג"ב ע"ב כסיונא שבת צריבים
ישראל להתעכב קנת להראות שחביבה עליהם
מצות שבת ואינם קנים באכסניא ואז פותחים ישראל והוא
דחוס וכו' והוא תקון טוב ובעת שאומרים ישראל ויהי כועס
וקדושה דסדרא כל הרשעים שבניהכס פותחים ואומרים
שירה ואומרים אשריכם ישראל אני למי שלא שמר התורה
ודומה מכריו ישוכו רשעים לשאלה.

ובתב בם' במדבר דף פ"ג בענין השבת שכתוב
לדירתם חסר לשון דירה רמז שיכבד האדם
דירתו בשבת בדברים נאים וכלים נאים שהשבת היא כלל
והכלה אין מכניסין אותה אלא לדירה נאה.

ובתב בם' בראשית דף י"א ע"ב כו בע"ש כל הדברים
בעשו ונשתכללו עד שנתקדש היום ולא כשאר
אלא בריאת של רוחות שלא נברא להם גוף ואלו לא היה
יכול הבה לעכב היום עד שיברא גוף לאלו הרוחות ז"ל שרצה
שבה לעשות כך דלולוי כך היה מתגבר ח"ו עד סטרא
אחרא בעולם:

עד כאן יום אמצע עשר

מעלת השבת יום יו
לח

יום ששה עשר

ובתב

בם שמות דף כ"ח עד אמר רבי יהודה כללום
ויום מתברך העולם מאותו יום העליון שהרי כל
ששה ימים מתברכו מיום השביעי וכל יום נותן מאותה ברכה
שקבל מלמעלה ולכך פתוב איש אל יותר ממנו עד בקר לפי
שאינו נותן יום אחד לחברו אלא כל אחד ואחד שולט בפני
עצמו ביומו אמנם יום ששי קבל שני חלקים חלקו וחלק יום
השבת לכך כתב יום הששי ה"א יתירה

ובתב

עוד שם שכל אדם צריך לשאול מזונותיו בכל
יום מה"ב אע"פ שיש לו כדו שיתברכו מזונותיו
של אדם וטעם הדבר ברוך ה' יום יום ולזה אין צריך לאדם
לבשל מזונות מיום לחברו וזלת מע"ט רבי יוסא סבא לא הים
מתקן סעודה בכל יום עד שיתפלל אמר לא נתקן סעודה עד
שיתנו מבית המלך אח"כ היה מאתין טעה אחת ואומר תקנו
סעודה שכבר היא טעה שתכתן מבית המלך

ובתב

עוד שם דף ל"ט הקשה רבי ינחק כמה שכתוב
ויברך חלקים את יום השביעי כי אחר שכתוב
יום השביעי שבת לא יהיה בו מה ברכו אלא כך שנינו כל
הברכות שלמעלה ומטה הם כלולות ביום השבת ובשביל זה
אינו כמבא המן באותו יום לפי שאז מאותו היום מתברכים
כל הו' ימים וכל אחד נותן מזונו למטה כל אחד ביומו מאותה
ברכה שקבל ביום ה"ז ובשביל כך מי שהוא מאמין צריך לסדר
שולחנו ליל שבת כדי שיתברך כל ששת ימי המעשה

ג ה 5 3 • וכתב

יום

מעלת השבת יום יין

ובתב

עוד ברך מ' ע"א ענין הנ' בעורות אז תתענה
על ה' זו סעודה ראשונה והרכבתך על כמות

אלהן זו סעודה שניה והאכלתך נחלת יעקב זו סעודה ג' וזכר
ליזהר בסעודות אלו ומי שפוגם באחת מהם מראה עצמו כאל
אינו מורע ישראל ונותנין עליו חומרי ג' דינו גיהנם וכס' זיקר
מרף מה' עד דף מו' ע"ב כתב בזה י

כתב

בס' דברים דף קל"א ע"א בשם רעיא מהימנא כ
שני בכרות בשבת הם רמו לב' לוחות שכתב
בשבת וכיום השלישי שכתב בו פעמים כי טוב זאת למה כ
ככרות שהם זוגות והרי אמרו שיש ממוני' על זוגות ומטעם ז
אמרו אין מתחילין בב' ואין מסימין בד' דהינו כבד' זל כו בכל
שבת הנשמו' והרוחות יונאה' זוגות ואין שטן ואין משחית וא
מזיק כיום השבת ואפי' אור של גיהנם אינו שולט בשבת רמ
לדבר לא תבערו וכו' .

כתב

בס' שמות דף כ"ד ע"א בסוד האנבעו' כשרואה בלי
מוצאי שבת כל האנבעות בלי הנפרנים כשרואים
אותם נקראים פנים פנימים ואחורי האנבעות הנפרנים הם
אחורים והסוד הוא כשרואים בנר לראות אחורי האנבעות
עם הנפרנים וזהו סוד וראית את אחורי ופני לא יראו

כתב

בס' בראשית דף כ"ג ע"ב הכדלה במוצאי שבת
הוא להכדיל בין שרים השולטים בשבת לסולטים
בחול כשיוצא שבת עולה מגיהנם ינהר' של עין הרע ורונה
לשלוט בישראל וכטעה שאומרים ויהי כועס כורחים .

ובתב

בס' שמות דף ז' ע"ג עולם הכא נקרא כועס
ובגיונא

כשיוצא השבת הרשעי' יונאים מאותו הכועס וחוזרים לניהנם
פיכך אנו מתפללים כמונאי שבת שיהי רצון שנהיה נרוקים
ונזכה לנזעם עולם הבא

כתב כס' בראשית דף י"א ע"ג שלשה הם הגורמים
רעה לעצמ' המקלל עצמו והזורק לחם או פרורי'

זוים בהם כזית ומי שמדליק הנר ב"מס קודם שיאמרו בקהל
קדושה דסדרא ורשעים של גיהנם מקללים אותו לפי שכ"ע
בא קדש לעולם ונחיים הרשעים מלישרף באש גיהנם וכמונאי
שבת חוזרים כל השרים לשררתם ומכריוזים ואומרים ישונו
רשעים לשאולה ואין להם כח עד שיאמרו ישראל ברכת הבדלה
וכל אותם השרים הנקראים מאורי האש ואם האדם ממתין
לומר הבדלה עם שסימנו הקהל קב"ש דסדרא אז חייבי גיהנם
מקיימין על אותו אדם כל ברכות שאומרים הקהל ויתן לך
וכו' ברוך אתה בעיר כלם אומרים אותם חייבי גיהנם

כתב כס' בראשית דף ע"ד ע"ב בפסוק ויקרא מלאך
אמר רבי אלעזר כי מ"ש דברים נכבדו בע"ש

בין השמשות אין לל שכבדו אז לפי שאם כן קשה שהרי שנינו
שאילו של אברהם אע"ה בן יומנו היה וכך צריך לומר שכן כתוב
כבש בן שנתו לעולה וא"כ קשה היאך אפשר שנכבדו כשנכבדו
העולם שערין לא כולד ינחק אלא דברים שנכבדו דקאמר
לל שנתן כח ומנוי לשר העול' שיברא האיל כשיצטרך לאברהם
ופי הארץ כשיצטרך למרעה וכל זה המנוי והכח בראו הכ"ה
ע"ש בין השמשות אמר הכותב בזה יבא היטב אשר ברא
אלקים לעשות וברור

עד כאן יום ששה עשר
4 5 6 7

מעלה י"ט ושבת וג' סעודות יום יז

יום שבעה עשר

ק"ז

בספר שמות דף ס' ע"ג וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת ותכלת וכו' אלנו הם רמז למועדי' זהב זה ראש השנה שהוא יום הדין שהאודס רמז לדו וכסף יום כפור שמלכין עונותם של ישראל ונחשת ימי החטא שהם כנגד ע' אומות שהם בסוד הרי נחשת תכלת זה פסק שהוא שולטנות האל ותכרך ונקרא תכלת לשון כליון שמכלה האומות כדכתיב ועבר יי' לנגף את מצרים וזהו הטעם שאמרו כל המראות יפות לחלוס חוץ ממראה התכלת ארבעין זה שבועות סוד התורה שניתנה מימין ושאל וכל מימי דברים שבעולם כלולים בה וזהו ארבעין ארבע מין.

הולעת

שני זה ט' באב שבנות ישיאל יונאות בכלי מולת כמו שכתוב האמונים עלי תולע ומ' ושש ועזים ועורות אלים ועורות תחשים ועני שטים כנגד ט' ימי תשובה ויום כפור שמניחו משלים לעשרה.

עוד

שם עמוד ד' כי כליל שבת העולם ברחמים וכל סטרא של מזיקים הם טמונים בנקבי תהום רבה ולכן אסור לאדם לומר והוא רחום לפי שמעורר אותם שיחזרו ויכאו מן החורים אשר התחבאו שם בערב שבת.

ובתב

שם דף פ"א עמוד ג' כי ביום כפור אין לאדם לפרט חטאיו לפני אחרים לפי שיש כמה מקטרגים שנוטלים הדבור שהוא ומעלי' אותו למעלה ומעידים עליו כתיב מטובבת חיתך שמור פתחי פיך ק' ומאלג'.

ובתב

בעלת י"ט ועיבת וג' כעודות זים יז לו

ובתב בספר ויקרא דף כ' עמוד ב' שנמצא בחפרים הראשונים כי כליל הושענא רבה לאור הלכנה אם רואה אדם ראשו גרוע וגופו שלם בניו ואשתו יחיו והוא ימות וזהו כשכנו קטן שהוא ברשותו ואם הגוף גרוע והראש שלם הם ימותו והוא יחיה ואם ידיו חסרות מעשי ידיו יתמעטו ואם רגליו חלאים יבאו עליו ואם הנל חוזר וכורח חוזר וכורח עליו כאמר בבקר תאמר מי יתן ערב.

לבעלת

התענית שם כתוב דף מ"ג עמוד ב' רמז למה שאמרו שבעים שנה איכא בחלמא והוא כנגד היושב בתענית חלום בשבת שקורעין לו גזר דינו של ע' שנה ואלו השבעים הם רמז כי אפילו ששבע שנים רואי פני המלך מלכו ש"ע הסכימו עליו לרעה מתהפך לפי שביום השביעי חוזר בתשובה.

ובתב

בספר ויקרא דף כ"א עמוד ג' הקשה שהיאך אמרו כל המתענה בשבת שיש לו זכות והלא מביטל עונב שבת של שלש העודות והשיב כי הטעם זה היום עשה יי' שיהיה שמחה בכל העולמות ואפילו הרשעים נחים ביום זה וזה האיש המתענה בשבת שאין לו שמחה עליונים ותחתונים שואלים עליו מה נשתנה האיש הזה מכל העול' שהם יאמרו וזה האיש הוא בצער ולכן תפלת זה האיש קורע כל גזרי דינים לפי שהכל מרחמים עליו.

בתב

בס' שמות דף ס"ח ע"ג כי ג' שליטות הם שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם והם מוח לב וכבוד והם עולם העליון ובהפך הם בזה העולם כי בכשר ודט הכבוד

לוקח

אשר תקח
לו הם רמז
רמז לדני
ת ימי החג
ת זה פסק
יון שמכלה
הו הטעם
לת ארבע
ימי דברים
בכלי מולת
שש ועזים
מי תשובה
וכל סטרא
לכן אסור
ויבאו מן
דס לפרט
יס הדבור
בית חיקך
וכתב

מעלת המועדים יום יז

לוקח תחלה ואחר כך הלב ואחר כך המוח ולמעלה המוח
לוקח השפע בראש ואחר כך נותן ללב והלב נותן לכבד
והכבד נותן חלק לשאר הנכורות וכיום שהאדם מתענה הוא
כעין של מעלה

במדת הענוה כתב בספר בראשית דף פ' תוספתא פתח
רום מתיבתא מי שנעשה צעיר הוא רב ומי שנעשה

רב הוא צעיר שהרי כתוב ויהיו חיי שרה חשבון המאה שהם
רבים כתוב שנה וחשבון השבע שהם מעט כתוב שנים

ענין ראש השנה כתב בספר שמות דף ס' עמוד ג' בלי
ראש השנה כל נפש ונפש היא משוטטת בעה"ז לבק

רחמים על החיים ובליל יציאת ראש השנה הולכות כל הנפשות
ומשוטטות בעולם לירע הרין הכדון בעולם ולפעמים הן

מוריעות לחיים בחלום כמו שכתוב בחלום חזיון לילה ובליל
שיוצאין השתקין מלפני המלך ונוטלים הכל מכל אחד ואחד

מאותם שימותו יורד ממוכה אחד שמו ירומיעם וכמה אדם
אלפים ורבוא רבוון נוטלים לאותו כל ומעלים אותו למע

והנפש המשוטטת רואה הכל שמעלים למעלה ומכרזת ואומרת
עליוני יבא אנלנו אם הוא צדיק כלם שמחי ואם לאו כלם עש

וכש לוקחים כל האדם מעלים אותו לפני עבד נאמן
העולם וזהו כעבד ישאף כל מאותה שעה שמוליכים

למעלה מתקנים לו ב' מקומות מקום לכשמתו ומקום לו
בב' מקום לנפש שתנוח בשעה שהיא משוטטת לפי שיש

שיש לה מנוחה ויש נפש שהיא משוטטת ואיכה מוצאת
לנוח מעלת מוכה הרבים ותשובה ותוכחת
בס

בס' וי
ידעו
אדם
עמו
כתב
תשובה
קשה
זכר
חת
דבר
המע
לא עבר
עם הת
ב
ב
עם הע
מה כש
וקמו

בעלת תוכחת ותשובה יום יז לח

בס' ויקרא דף ל"ט הוכח תוכיח את עמיתך הוכח בסתר שלא ידעו בני אדם ואם לא שכ תוכיח ברבים ועוד כתב שאם הוא אדם שהוא מתבויש בתחלה לא יאמר לו אפי' בסתר אלא ידבר עמו כמדבר דברים אחרים וכתוך הדברים ואמר לו העושה כך וכך מה עונשו

ובחב בס' שמות דף פ"ג ע"ב שחלק רבי חייא על רבי יוסי שאמר שעש' שיתקיים כל הכתוב לא יוכלו לעורר תשובה שנאמר והיה כויבאו עליך הברכה והקללה ורבי חייא קשה לו אם כן נעלת דלת לפני בעלי תשובה אלא ובר רבי חייא כי כיון שיטעמו ישראל טעם גלות ואפי' טעם חמת אם יחזרו בתשובה נחשב להם כאלו באו עליהם כל דברו והביא ראיה ממאמר הנביא ע"ה כמו הרה זכו כי כנגד המעוברת הדרך הוא שיעברו עליה ט' חדשים ויש כמה נשים לא עברו עליהם אלא יום אחד או שנים מהט' וכיון שטעמו עם התשיעי נחשב להן כאלו עברו ט' חדשים בשלמות

שם בדף ס"ז ע"ג כי המנפנפים ועולים מגיהנם הם אותם שהרהרו תשובה בלבם ולא יכלו לעשותה מחמת שמתו ראה כמה כחה של תשובה

בס' ויקרא דף מ"ב ע"א וע"ב מהתוספתא באורך כמה עניני תשובה ובעמוד ד' כתב מפני שיכה עם הערה לאדם שיקום מסנתו לעשות תשובה קודם שיגיע למה כשהוא בחור וזהו והדרת פני וקן אשרי ילדותנו שלא וקנותנו ומסכים עם מאמר הגמ' אשרי מי שגושה תשובה כשהוא איש

גלה המוח
נותן לכבד
ותענה הוא
ספתא פתח
ומי שנעשה
המאה שהם
עוב שנים
מוד ג' בלוי
בעה"ז לבק
ג כל הנפשו
לפעמים ה
לילה ובלוי
ל אחד ואח
וכמה א
אותו למע
כרזת ואומ
לאו כלם ע
בבד כאמן
שמוליכים
ומקום ל
תלפי שיש
ה מוצאת
ותוכחת
בס

מעלת התשובה יום יז

וכתב

בס' שמות דף ה' ע"ג אמר רבי יהודה כל הדברים
שכעולם תלוויים בתשובה וכל שכן מי שמוריד
עמה דמענות שאין לך שער שאין נכנסות בו וזהו שכתוב
ותפתח ותראהו את הילד שרואה השכינה הילד הזה שהוא
ישראל כדכתיב ולד שעשועים וגם רואה נער שהוא ישראל כו'
נער ישראל שהוא בוכה מה' כתיב ותחמול עליו השכינה
עוד שם דף א' עמוד ד' אמר רבי ינחק מעלת האומות על
ישראל אינה יותר מאלף שנים ואין לך אומה שלא
תשתעבד בהם שכאמר עד שיפוח היום וכן אמר רבי חייה ויגמ
של הכה' אלף שנים אמר רבי יוסי ואם ישתעבדו יותר איך
גזרת מלך שלא על שלא רצו לשוב *

וכתב

בס' במדבר דף ק"ח ביום האש השנה כל אחד צריך
לפרט חטאו בין יחיד בין רבים לפי שמקטרגים
עומדים על האדם ביום זה וכל מי שמודה ומתודה על חטאו
הוא מעצמו אין מקטרגים יכולים להתקרב אליו משני טעמים
האחד כי האדם קרוב אל עצמו ואינו נדון על פיו ולכן
של מעלה בדלים הימנו כעין כד' של מטה ועוד כי מוס' ש
הקדים ואמור אותו וכזה אינו כולץ מקום למקטרגים שידבר
עוד שם דף ק"א עמוד ד' כתב כי כל מקום שכתוב
היום כרה מדבר מתוקף הדין *

וכתב

בס' שמות דף י"ח ע"ב שצריך כל אדם לפרט חטאו
ולתודות זאת כיון שהכל גלוי לפניו למה נבי סמי
פרוט יל' לפי שהשטן עומד תמיד לפני ה' יתברך ומפרט חטאו
זתובע דין עליוהם וכיון שרואה שהאדם מקדוה עצמו לאו
אין

מעלת הבריאה יום יח לט

איך לנו פה לקטרת • בענין הוצאת סת כתוב בס' שמות
כי בעת הוצאת סת צריך כל אדם לשמוע ויחשכו עצמם כאלו
עומדים על הר סיני ואפי' בדברי תורה אכזר לפתוח אמר
רבי שמעון כשמוציאים סת בצפור נפתחים שערי שמים של
רחמים ומעוררים האהבה למעלה וצריך האדם שיאמר ברוך
שמים דמרו עלמא וכו' •

עד כאן יום שבעה עשר

יום שמונה עשר

כתב בס' בראשית דף ה' עמוד ד' בשם רב המנונא סבא
שכשרנה הבה לברוא העולם באו האותיות לפניה
הפוך באה תי' ואמרה כי תברא העולם שסוף חותמך אמת
הסיבה הבה אני עתיד כך לרשום תי' על מצחות הנאמרים
על מצחות הרשעים וימותו ונתה תי' • ש' אמרה כי
ברא העולם שבי מתחיל שם שדו אמר לה הבה סין אות
דושה היא אבל לא יוכל האדם לדבר שקר רק כשישתף אות
ומזה הטעם יצאו שקר • צ' אמרה כי תברא העולם
את נקראת צדיק כי צדיק ה' אמר לה אני עתיד להשימך
לקום אחר • פ' אמרה כי תברא העולם שאני פדות
תפדה ישראל הסיבה הבה כך עושים פשע ומזה הטעם
האות עין על שם עון • ס' אמרה כי תברא העולם
כי סמיכה לנופלים אמר לה הבה אדרבה מזה הטעם שב
שם יפול הנופל מייסמוך אותו • ז' אמרה כי תברא
שנקראת כורא אמר לה הבה שוב למקומך מזה הטעם

שכס

מעלת הבריאה יום יח

שבה הסמך וברך ו' עב כתב שמים אמרה לבטע כי תברא
 העול' שנקראת מלך אמר לה אדרבה מזה הטעם טוב למקומך
 שהעולם אינו מתקיים בלא מלך ב' יצתה מכסא הכבוד
 ונודעו מאתים אלף עולמות ונודעו כסא הכבוד וכל
 העולמות נודעו לכפול אמר לה הבה מה אתעושה כאל
 שאת כלה ונחרצה יוד אמרה לבטע ברא כי עלמ
 שאני ראש שמך אמר לה הבה טוב למקומך לא נאה לך להיות
 חסרה משמי ט' אמרה ברא כי עלמא שבי אתה נקרא טוב
 אמר לה הבה אינו בורא כך העולם שטובך סתום דכתיב אש
 בפנת ליראיך ולכך אין לך חלק בעה"ז אלא בעה"ב ועוד ט
 כך טביעה שנאמר טבעו בארץ שעריה ועוד שיש ח"ת בצ
 ובהצטרף שניכס הוא חט ז' אמרה כי ברא העו
 דכי כתיבזכור את יום השבת אמר לה הבה את צריכה
 להלמס ו' אמרה כי ברא העולם אמר לה הבה את צרי
 להיות בשמי ד' ג' אתו אמר להם הבה דלית הוא לשון ד
 שומל גומל חסד ואתם אינכם צריכים להכדל
 אמרה כי תברא העולם שבי מתברכים עליו
 ותחתונים אמר לה הבה ודאי כך אברא העו
 א' לא באת אמר לה הבה הכל באו ואת למא לא באת
 לבטע ראשונים מה הועילו ועוד כבר כתת מתנה לאוה
 ואין דרך המלך לחזור בו אמר לה הבה חייך שכך יתח
 אלקים ותהיה ראש האותיות וראש כל מנין
 עוד כתב שם דף ט' ו' והארץ היתה תהו ובהו וכו' כ
 עונשים תהו זה חנק דכתיב קו תהו חבל המדה
 אכנ

אכניס
 דכתיב
 ארוח ז'
 עוד
 שיש בו
 עוד
 הטילה
 שם זה
 עון אכ
 מו והול
 מאד
 עולם
 אדם
 ע זוש
 ניו הא
 תב
 רא המ
 בליה
 ש

בעלת הבריאה יום יח

מ

אבנים משוקעו בתוך התהום כנגד סקילה וחשך כנגד שריפת
 דכתיב ויהי בשמעכם את הקול מתוך החשך וזהו בוער באש
 רוח זה הרג בסיף רוח סערה חרבא מטננא להט החרב
 כתב שם דף כ"ב ע"ב חילוק בין יצירה לבריאה ספר
 הבהיר יטב רבי בון ודרש יוצר אור ובורא חשך אור
 יוש בו ממש כתיב יצירה חשך שאין בו ממש כתיב בריאה
 וראיה לדבר יוצר הרים ובורא רוח
 כתב שם דף ל"ד ע"ד יהי מאורות מארת כתיב לפי
 שברביעי נבראת אסכרה לתנוקות כוף בה הבה
 הטילה לים עד שחטא אדם ואשתו כיון שחטאו הוציאה הבה
 שם והיא שולטת על כל התנוקות הנולדים הראויים לעונש
 בון אביהם ועד שנולד קין לא יכלה להדבק בו אח"כ נתקרבה
 מו והוליד רוחין ושדים ק"ל שנה עד שבאת כעמה שהיתה ופה
 מאד עד שטעו בה עזה ועזא טילדה מהם וממנה נתפשטו
 גולם רוחו ושדים והיא הולכת כלילה וככל מקום שמוצאת
 אדם שזכבו יחידים היא הולכת אנלם ועושה להם שיוציאו
 ע ז"ש ותענוגות בני האדם שדה וסדות ירנא כי מה
 גו האדם מתענוגים כלילה להוציא זרע זאת נסכה להוליד
 בעולם רוחים ושדים
 בס' שמות דף ח' ע"ב תלא כשברא הבה עולמו
 עלה בחפזו יתברך וברא השמי' בימינו והארץ בשמאן
 הא המלאכים הממונים בחסדו ביום והממונים לומר שירה
 כלילה שפאמר יומם ינוה וכו' אלו מימון ואלו מטמאל
 שם עמוד ג' אמר רבי אלעזר דברום נבראין ביום
 ראשון

ע כי תברא
 יוב למקומך
 כסא הכבוד
 הכבוד וכל
 תעושה כאל
 א כי עלמ
 אה לך להיו
 ה נקרא טו
 דכתיב אש
 הב ועוד ט
 שיש ח"ת כז
 י ברא העו
 את צריכה
 הבה את צרו
 הוא לשון ד
 להבדל
 ברכים עלו
 אברא העו
 זה לא באת
 מתנה לאו
 ד שכך יתח
 כל מנין
 בהו וכו' כ
 ו הכל המדה
 אכנ

מעלת הבריאה יום יח

ראשון ומהם מרת יום ומדת לילה כתוב ותקם בעוד לילה
ותתן טרף לביתה כד"א אפו טרף מכאן שמדת הדין שולטת
בלילה. עוד שם דף פ"א עמוד ד' כתב בפ' ויאמר ה'
לדג כי הבה התנה עם כל מעשה בראשית בכל יום ביום ה'
ברא שמים והתנה עמהם כי לעת הצורך יעלו את אליהו
ולעת הצורך יחשכו על המנרים שלשת ימים. בשני ברא רק
שיהא מבדיל בין מים למי' והתנה עמהם שיהו המים מפרושים
לישראל בין טומאה לטהרה. בשלישי הכדיל היבשה מן ה'
והתנה עם הים שיבקע לישראל והתנה עם הארץ שתפתח
פיה לקרח. ברביעי ברא שמים וירח והתנה עם הש'
שיעמוד ליהושע ע"ה והתנה עם הכוכבים להלחם עם סיסר'
בחמשי ברא דגים ועופות והתנה עם העופות והם העורג'
לכלכל אליהו ז"ל ועם הדג לבלוע יונה ע"ה. בששי ברא א'
ואשתו והתנה עם האשה שיוזן את אליהו ז"ל וכן בכל מע'
בראשית. אמר הכותב זהו שכתוב באליהו ז"ל הנה צויתו
אשה אלמנה מלת שם ז"ל בכריאת העולם.
ובתב"ב בס' בראשית דף י"א ע"ג בראשית ברא אלקים
השמים ואת הארץ כאשי תיבות אהו"ה שבו כו'
שמים וארץ אה' שמים וכל אשר בהם וה' הארץ וכל אשר
עוד שם דף כ"א עמוד ג' ויאמר אלקים יהי אור בעה'
אור לע"ה אור שברא הבה מו' ימי בראשית
היה מביט בו מסוף העולם ואותו האור הראה הבה למ'
וראה מן הגלעד עד דן וכשראה הבה זכפה צמעשה
המבול ודור הפלגה ודור אנוש עמד וגבון לצדוקים לעתו
כתב

מעלת הבריאה יום יח מא

כתבו לא למדעה כרו שישתמש בו בשעה שכתב בו ותפכה
ב' ירחים וכשכנסם לפני פרעה נוטל ממנו עד שעמד על ה
סוכו לקבל התורה והחזיר לו אותו האור ושתמש בו כל ימי
ולא יכלו כל ישראל לבשת אליו עד ששם המסוקה
כתב שם דף ק"ד ע"ב כונן שמים בתבונה מהו כונן ולא
כנן ללמדך שבכל יום מחדשם הב"ה וזהו ושמים לא זכר
בעיניו כי ארוב שמחבבם הב"ה א"ע שם מתוקנים מו' ימי
בראשית דומי' בעיניו באלו אינם מתוקנים וכל יום מתקנס
כתב שם דף ק"ב כשברא הב"ה את עולמו בראו
באותיות התורה וכל אות ואות נכנסה לפניו עד
שנתקיים ונברא העולם באותיות כיון שנתגלגלו ב' האותיות
הם ט"ו עלתה הט"ו ולא נתישבה דעתה עד שנער בה
הב"ה ואמר לה ט"ו נ"ת למה איך יושבת במקומך אמרה
הט"ו רבשע כי כל מה שעשית הוא מתוקן שנא' את כל אשר
עשה והנה טוב היאך חברת אותי במלת ר"ש אמר לה הב"ה
חייך שאת נריכה לר"ש כי האדם שאני בורא מחובר משניהם
אמר טוב ורע אבל את יושבת בימין מיד נתישבה דעתה באותה
שעה ברא הב"ה ימים ידועים אליו של ימין נקראים ימי טוב
ואלו של שמאל נקראים ימי הרע
כתב שם דף ק"ג ע"ב כשברא הב"ה לאדם כנס עפרו
מ' רוחות העולם ועשה אותו בבית המקדש של מטה
המשיך נשמתו מבית המקדש של מעלה ולכך יש באדם ג'
דרגות נפש רוח נשמה נפש הוא מדרגה שפלה ואם
זכה ובא ליטטר זוכה לרוח ואם זוכה יותר זוכה לנשמה ואם

בעוד לילה
הדין שולט
פ' ויאמר
ס ביום ה
את אליהו
כני ברא רק
יום מפריש
בשה מן ה
שתפתח
ה עם הש
עם סיסר
הם העור
נשתי ברא
כן בכל מע
הנה נותיו
עולם
ברא חלקים
הו' שבו נ
וכל אשר
אור בעהו
בראשית
ההב"ה למ
מה במעשה
וקים לעתו
קת

מעלת הבראה יום יח

פוא שלם בכל ועליו הכתוב אומר להנחיל אוהביו יש ואת אספ
 כיואך כתוב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה
 מתו והאמרת דאין ווכה לנשמה אלא הנדויק"ל שכך הוא ודא
 כיאור הכתוב הטעם שבא המכול לפי שלא היה מי שיגן ע
 הדור כי הנדויקים אשר היו בהם נשמת רוח חיים שהם חמו
 גרד וכל הנדויקים כבר מתו אמר הכותב וכוזה יבוא הטע
 הסנוי כי ברשעים כתיב וימח ויבאלו מתו :
 עד כאן יום שמנה עשר

יום תשעה עשר

כתב

יום הראשון נבנה ולא שמש אלא יום אחד ורכי יהודה
 חלק ואמר שאלו נבנו מכל וכל לא היה יכול העולם לעמו
 אפי' שעה אחת ואין לך יום ויום שאינו יוצא ממנו בעול
 ומקיים הכל ועמו זן העולם ובכל מקום שלומדים שם בתורה
 כלילה הכ"ה מושך עליהם חוט של חסד מאותו אור הנכוז
 וכתב בדף לד ע"ב כי מזהמת הנחש שהטיל בחוה י
 קין שהרג הכל שהיה בכור אדם הראשון ו
 בשגם הוא משה ולכן משה לכסות ערות אביו לקח בת י
 לאשה שכתוב בו וזכי קני חותן משה ולמה נקרא קני שכת
 מקין וגם רנה לכסות עליהם להחזיר ערב רב לקבלם בתש
 ואמר לו הכ"ה לא תקבלם שהם גזע רע ועליהם אמר לו ה
 אמחנו מספרי לפי שהם מגזע עמלק שכתוב בהם תמח
 את זכר עמלק

זכתב

כתב בדף ל"ג ע"ה מיני ערב רב הם עמלקים גבורים
 רפאים כפילי ענקים בלעם ובלק הם מנר עמלק
 ל"ע"ס מן בלעם ל"ק מן בלק ונשאר בלל כי שם בלל ה'
 כתב בדף כ"ח בשם ספר הכהיר נשמת הזכר מן הזכר
 נשמת הנקבה מן הנקבה וזהו שהלך הנחם אחרי חוה
 ונשמתה מן הנשפון אסיתנה מהרה ומה הסיתה
 בא עלויה שאלו תלמיד והיאך היה מעשה אמר להם ס"מ הרשע
 כל כבאות מעלה על רבו לפי שאמר הכה ורדו בדגת
 ובעוף השמים אמר היאך אוכל להחטיו ירד עם כל
 ובקש לו בארץ חכר כמותו ולא מצא אלא כחש ומצא
 והיה לו דמות במל ורכב עליו ובא לו אצל האשה אמר
 כי אמר אלקיס לא תאכלו מכל עץ הגן אמר אבקש
 ואוסף כדו שתגרע היא אמרה לא מנענו אלא מעץ
 והוסיפה שני דברים אחד מפרי העץ ולא מן העץ וכן
 אמרה לא תבעו ולא כאמר רק לא תאכלו מה עשרה ס"מ
 ובע באילן והיה האילן כזוח ואומר אל תבואו
 הלך ואמר לאשה הרי נבעתי ואני חי אף אתה תבע
 הלכה האשה ונבעה באילן ראתה מלאך המות בא
 אמרה עכשו אני מתה דעה מזמין לו אשה אחרת אלא
 הריני גורמת שיאכל עמי אש כמות כמות יחד
 כס' ויקרא דף לו' ע"ב קב"ה מיני טומאה ירדו
 לעולם שנאזים מנר טומאת כחש הקדמוני
 טומאות הגדולות כאחזות בכסים הכרות אוי למי שנתקרב
 אכלן כד' מיני טומאות מכין ואיבה הטיל בחוה

כ ו 6 2 עוד

ש ואת אס
 אשר בחרב
 ד הוא וד
 מי שיגן ע
 ש הם חנן
 ה יבוא הט
 תו : :
 מעון אור
 ורכי יהוד
 לעולם
 ממנו כעו
 שם כתור
 אור הגכו
 טיל בחוה י
 הרשון ו
 לקח בת י
 א קני ש
 קבלם בת
 אמר לו ה
 בהם תמ
 וכתב

עוד

כתב אלף ות' ה' מינו טומאה נאחזים באותה זרה
של נחש שהטיל בחוה וכלם מתעוררים בזוהר

וכתב

ומי שדורך ברגליו או מנעליו עליהם יוכל להנזק
ברף לה' ע"א ק"ל שנה שפירש אדם מחוה פיה מול
רוחין ושדים ואלו נקרחים נבעי בני אדם

ואמר

שהשדים יש בהם מכני אדם ויש בהם ממלאכים
כשכח נחש על חוה ונאו משם רוחין וכל אלו מסטימים לא
בפתח הבית ובכורות ובבתי כסאות וכל מי שיש בפתח
מוזזה עם שדי לא יוכלו להתקרב אליו אלו המזיקין הנקרא
נבעי בני אדם ועליהם כאמר ונבע לא יקרב באהלך

וכתב

עוד שם ענין אחות תובל קין כקראת נעמה
אחריה מלאכי מעלה ונאו מוכה רוחין ושדים

תלויים

באוויר ומודיעים דברים לבני האדם ומדור נעמה
היום הוא בים הגדול ויוצאת בלילה והיא מתחממת מכני

בחלום

וכדבקות בהם ומתוך אותה התאווה מתעברת מכני
ומוציאה רוחות לעולם ואלו הרוחות שמוציאה הם כמו

בלילה

אצל הנשים להוליד מהם גם כן רוחין וכלם הולך
ללילית והיא מבדלתן ולילית הולכת ויוצא לעול' ורואה תנו

של בני אדם

ואתרבקת בהם להרגם והב' מזמין עמה
מלאכים קדושים ופורחים לפניה ונוטלים אותו רוח של

אמנה

ומחליפים אותו ואמר כי אותם התינוקו שיש כח לל
להורגם הם בזמן שראה האדם בחלום את נעמה ונתאווה

עמה

ונעור משנתו וישכב עם אשתו וכונתו היתה בל
צורה שראה בחלו' אז הכן הכולר מכיר אותו לילית שכח

כתב

וכתב

כתב בם שמות דף ע"א שתי נשים הן בעולם שקול
נחש הקדמוני דבק עם קולן האחת האשה שאינם
שומרת הנדה ומקדמת לטבול השמית האשה המזער את בעלה
ומאחרת לטבול ואת מה לנו אם קול הנחש נדבק בקולה יל
כי בשעה שלילית ונחשה לשוטט בעולם פוגעת בשתי קולות
אלו קול האשה הרעה וקול האשה שנדבק בה האשה מתחממת
מהן ואחר החמוס נכנס הרוח בגוף האשה וכשילדת משחקת
עם הטולד והורגו

ובתב שם בדף ההוא ע"ב כי צד הטומאה הוא הסך מכל
מה שבעולם כי כל הדברים אפילו הרשעים
כשמונחים מונס הם שמחים ומחדקים עמו ועושים לו טובה
אכן סטרא אחרא כשרואה מי שעזב כטרא דקרוטה של הב"ה
ועושה כמעשה רונה לכלותו ולהוציא ממנו העולם

ובתב בם בראשית דף מ"ד ע"ב מדרש רות מפי אליהו
זכור לטוב שאמר מ"ד והארס ידע את חוה שכשבא
בחס על חוה הטיל בה זוהמא ומאותה זוהמא יצא קין מה
נחש ממית אף קין המית שכאמר כי משרש נחש יצא נפש נחש
זה נחש הקדמוני נפש קין ואת אחר שמוהמת הנחש יצא קין
הואך כתוב והארס ידע את חוה והלא לא היה אלא נחש יל
שהיתה זוהמת הנחש במעי חוה ולא היה כראילהוציא קין לעול
ביון שלא היה לו גוף עד שבא אדם על אשתו כתעוררה
הזוהמא של הנחש באותו זרע וכעשה גוף לאותו רוח של זוהמא

ובתב בדף ע"ו ע"ב שכל מיני זוהמות שבעולם מקורם
הוא נחש הקדמוני ועל שמו נקרא נחוש וכתב פי

מעלה הבריאה יום יש

האדם כדושישיב לעשות הכחוסים צריך לטמא עצמו
להמשיך עליו רוח הטומאה של נחש הקדמוני ויעשה הכשופים
והכחוסים והראיה מבלעם שהיה שוכב עם אתונו לידבק הרבה
עם הטומאה ולודע בטיב הכשופים

כתב

עוד ענין הנחוש בתחלה כך היה עושה היה כוונת
נחש ובוקע ראשו ומוציא לשונו ולוקח עשבים
ידועים ושורף הכל ועושה מהם קטרת אח"כ לוקח ראש הכחוס
ההוא ובוצעה לארבעה צדדים ועושה ממנו קטרת אחר
עושה עיגול אחד ואומר עליו דברים עד שממשיך עליו רוחים
טמאים ומודיעין לו

וכתב

עוד שם ששאל רבי יוסי כי למה הכשופים
והכחוסים נמצאים יותר בנשים מן האנשים
והשיב לו ר' יצחק כן למרנו כשבא נחש על חוה הטיל בה וזהמא
בה הטיל ולא בבעלה ואם כן כיון שהכשופים מקורם מהנחש
הקדמוני לכך הם בנשים והקשה לו רבי יוסי הרי אמרו ישראל
שעמדו על הר סיני פסקה וזהמתן ואם כן בנשים ישראליות
לא היה ראוי להמנא כסוף ונחוש והשיב לו רבי יצחק
שהתורה לא כיתנה אלא לזכרים ומהם פסקה הזוהמא אבל
לנקבות לא כיתנה שפטורות מן המצות ועוד שבעגל חזרה
הזוהמא וכתב גם שמות דף בו ע"א אעפי שאנו
מזוויים לכפות סטרא אחרא מ"מ יש סוד גדול ואין להקל כנגדו
לפי שהיה נתן לו סולטנות לשלוט בעולם ואנו צריכים להשמר
ממנו שלא יקטרנו עלינו בתוך קדושתנו ועל זה צריכים אנו
לתת לו חלק אחר וזהו רמז שאנו כותמין בתגלין שער אחד

של

ענין יצהר ומלאך המות יום כ"ב

אל עגל שהוא מצד סטרא אחרא כדי שיתראה בחוץ מעש
ממנו שיראה שאנו כותבין לו חלק בתוך קדושתנו ולא יקטרג
עד כאן יום תשעה עשר

יום עשרים

עניני היצהר ומלאך המות כתב בס' בראשית דף מ"ג
ע"ד חציו עבד וחציו בן חורין כטורמן הראים
רמז כי האדם שהוא בעה"ח חציו עבד של היצהר וחציו בן חורין
ממנו ועובד ל"צהט זה האיש בזמן שכפטר מן העולם נשמתו
חין לה רשות לראות פני שכינה ואינה נראית לפניו ולזה באה
בגלגול ומי שיבא בגלגול פעם אחת אם יהיה צדיק כתקן יס בו
אם יהיו חטאיכם כשנים וכמה יודע האיש שהוא בגלגול פעם
ראשונה אם קולו כשברים או כתרועה וגופו וכחולבנים אם
קולו כשברים הוא מפעם שניה ואם קולו כתרועה הוא מפעם
שלישית ואם גופו ירוק וכחולבנים וקולו תקיעה הוא מפעם
ג' ואם חוזר למראהו קולו כתקיעה וגופו לבן וכחולבנים
הוא מפעם אחת וכך פניו אדומים וקולו כשברים או פניו
ירוקים וקולו תרועה הרי כתקן

ובתב שם בדף ס"ז ע"א מדרש הנעלם ויעל לוט מצוער
וכו' לוט רמז ליצהר מצוער זה גיהנם כי ירא לשבת
בצוער רואה הרשעים שנדונים בגיהנם ומתירא וחושב שהוא
גם כן יהא כידון שם וכיון שרואה שאינו כידון חוזר לפתות
בני האדם והקשה רבי יצחק אם מתירא מעונש גיהנם היאך
יפתה בני אדם והשיב שכן דרך כל עושי רשעה כשפואים

העונש 4 6 1 7

ענין יצירה ומלאך המות יום' כ

שעונש מתיראים לפי שעה ואחכ חוזרים לרשעים וזה רוצה
לעיין כל עניני הנשמה צאתה וכואה ורוב עניני היצירה יענין
מדרש הנעלם מהזוהר מפ' וירא עד פרשת ויצא

זכתב בדף כ"ב ע"א לעתיד יבטל היצירה ולא יתעורר רק
לענין חבור האדם עם אשתו בלבד שנאמר וכתת

לכם לב בשר לב להוציא בשר ולא לדבר אחר והביא מעשה
מרכי יצחק ברכי יוסי שהיה הולך מקפוטקיא ללוד ופגע בו

רבי יהודה אמר לומה אמרו חברינו בעלי המטנה מענין
יצירה לעתיד אמר לו חייך כך יצטרך היצירה לעתיד כמטנה

לענין הטוב שאלמלא יצירה לא נמצא שמחת הלמוד וההלכה
בעולם אמר הכותב הגם כי בספר אהבת עולם

כתבתי באור על מאמר היצירה לעתיד שהצדיקים בוכים אבל
בזה מיושב כי מה שהצדיקים בוכים הוא שחושבים שלא ימצאו

עוד יצירה לשום דבר ולכן בוכים איך יתבטל שמחת ההלכה
מה למוד ובתב בדף קו' ע"א בפ' ויהי כהיום הזה ויצירה

הביתה לעשות מלאכתו רמז כי היצירה מפתה לאדם בשעת
שכא לטור ענינו ולעשות תשובה

זכתב בדף ק"י ע"ב בפ' ויכר יוסף אמר רבי אלעזר
מה שכתוב למה אירא בימי רע הוא שיש ליצירה

שנקרא רע ימים ידועים והוא שולט עליהם שניתן לורש
לכל מי שמטמא עצמו להשטין עליו ואלו כקראים ימי רע וה

ממונים על עונות שאדם דש בעקבו
זכתב בדף ק"א ע"ד חקר כמה שא"ל לעולם ירביז אר
יצירה על יצירה אי אויל מוטב ואם לאו יזכור לזיוס המית

דכיון

ענין יצהר ומלאך המות יום ב

הדורשות נקרא חמור נוער לפי שמרכיב עליו הנפש ומי
שמכיר הרוכב עליו ערמתו מיד כתיב ויפול רוכבו אחור ומן

המשית שסולט עליו כתוב בו ורוכב על חמור
וכתב בס' בראשית דף כ"ז ע"ג בפסוק ויעבור אברהם

בארץ רמז ל"נהר שנקרא כנעני לפי שהוא סוחר
את הנוף לדוכים רעים וכשיובאת הנשמה מן העולם אם זוכה

הולכת אל מקום המזבח פי' מזבח של מעלה ששם מיכאל
הכהן הגדול מקריב נשמותיהם של נדיקים

וכתב בדף כ"ה ע"ג י"נהר אינו זו מן האדם מיום שנולד
ועד עולם אבל י"נהר נכנס באדם מבן י"ג ומעלתו לב

כשהאדם בן י"ג נמצאו שניהם בגופו זה מימין וזה משמאל
ואלו הם ב' מלאכים מק"ם

וכתב בדף ל"ז ע"א כי הבה הרים מכשול מבני אדם ולכן
לאדם הא' נתן לו כל עשב לאכול ולא נתן לו רשות לאי

לאכול בהמות וחיות ועופות לפי שהיה גלוי לפניו שהיה עתה
להתענות מן הנפש שהוא חיה ולחטוא אמר ה' ארתיקס חוט

מהם שלא יהא לו עסק עמהם כדי שלא יחטא בהם
וכתב בדף ע"ג שאל רבי אלעזר כיון שאין ב"ד של מעלה

עונשין עד עשרים שנה אם כן מי שמת קודם זה
למה נענש וא"ל בענין אביו מי שמת מבן י"ג ואילך שאין אביו

נענש עליו למה מת והשיב שה' ב"ד שיהיה רשע אמו
ומות זכאיו ואל ימות חייב

וכתב בס' שמות דף ק"ו שבע שמות יש ליצהר כמו שמו
במרא רע שמו שטן שוכח אבן מכשול שרל צפון לוט

ובגדן

עין יציר ומלאך דכות יום ב' טו

וכנבדן יום שבעה מדורי ניהנס בור שחת דומה טיט היון שאל
בלמות ארץ תחתיה

בספר במדבר דף פ"ט ע"ב למה נקרא בלעם בן
בעור פתורה על שם העורכים לגד שולחן שהיה
סדר שולחן לסטרא אחרא טכך היא דרכה מסדרין לפנים
שולחן עם מאכל ומסתה ומתוך כך מגדת עתירות

בס' בראשית דף ט' ע"ג כי בשעה שאדם יסן
פחה רוחו ממנו ושורה עליו רוח טובה ושורה

לכך צריך לברך עני' ואל' ביום שאין האדם יסן רק
לכבוד הכסא למה צריך נטילת ידים והשיב כי בכל בית

יש רוח אחד ששוכן שם ונהנה מאותו טנוף ושוכן בידי
הדף מ"ח ע"ג כי אם האדם היה מוכיח

ולכן לרות מגן ערן לא היו מתים לעולם ואפי' מלאכי הסדת היו
רשעים ראי' מהם הקשה רבי יצחק והלא אם האדם לא היה חוטא

היה מוליד וכן ישראל אם לא חטאו בעגל והשיב כי אם לא
חוטא היה כשאר בג"ע והיה מוליד בנים שלא היו מצד

הנשים שאדם מוליד בעה"ז לפי שהם מצד היצר
אין מתאיימים :
עד כאן יום עשרים

יום עשרים ואחד

שם בדף ע"ז בשם מדרש הנעלם דף ע"ז ע"ד אמר רבי
יצחק כי לעולם אין יצירה בטל אלא כבעה"ז היצירה

על שם קללה שהוא ארור ומקולל שמסית לאדם
לחטוא

ענין ויצהר ומלאך המות יום בא

לחטוא לעתיד נקרא לבן שאינו שולט באדם אלא להוליד וכן
לבן על סם לובן הזרע

ובתב בדף כ"ט ע"ג בפסוק חס יש עליו מלאך מליץ אל
מני אלף שהוא היצהר שהוא אחד מאלף מלאך
היושבים לאדם אחד שמאל ואם האדם נדוי היצהר כע
עבד לאדם והולך לפני הכה ומעיד עליו טוב ואם לאו מקט
עליו ונוטל נשמתו ואם האדם נדוי המלאך המות מעיד
טוב ואעפי כן אינו הולך בחנם עד שנותנים לו אחר שכל
מנאתי כופר

ובתב בספר שמות דף טו' בענין הוא שטן הוא
שאמרו יורד ומשטין עלה ומקטרד במה דברים אמורים
של יחיד הכה כותן לו נאמנות אבל בדיון של רבים אין
כותן לו נאמנות דכתיב וירד ה' לראות שאינו כותן לו נא
לאחד הרבים על פיו

ובתב בדף י"ח ע"ב כי ענין כיעור החמץ הוא רמז ל
היצהר מלב האדם וענין המנה הוא יצהר

ובתב בספר ויקרא דף י"א ע"ג כי באותם מונים של
שבע זלם יש בהם מדרגות מדלגה עליונה שבהם תלוי
מדרגה תחתונה שלהם הם אותם שמשחקים בבני
ומנערים אותם בחלום לפי שהם חנופים ככלבים ויש
מדרגה אמצעית שהם מעליונים ותחתונים ואלו ואלו מו
לכני אדם דברים מהם שקר ומהם אמת ואותם שהם
הם ממה שישו בזמן קרוב וכשהאדם אין לו אלא כפס
להלויח קרוח קודם שיזכה לו לוקחום לאותה הכפס שלו
ומודיע

ממודיעים אותה דברים מהם של אמת מהם של שקר וכל זה על
 שזוכה לרוח כיון שזוכה לרוח כשיוצא בכל לילה חין פוגע
 בהם אלא משכר הרים ויושב בין המלאכים עליונים וירש
 דברים עליונים עד שזוכה לכשמה כיון שזוכה לכשמה היא
 עולה למעלה ושומרי הפתחים אינם מעכבים בידה מלבא
 אל היכל המלך ושם נהנית אותה נשמה בכל לילה מזיו השכינה
 עד הבקר אז הוא מקבל חוט של חסד וזה נקרא חוט של אע"פ
 שכתוב בו אם מחוט ועד שרוך כעל שלא נהנה מאחרי כלום :
ובתב בדף מ"ח ע"ב ועד תוספתא כי בכל יום עיניו
 המשוטטים בכל הארץ עולים ומעידים לפניו
 מעשי בני אדם והסופרים לפניו כותבים העדות והפ"ה מחמין
 הדיון אולי יחזרו בתשובה וקורע פתקא דדוכא נאם לאו יושב
 הכ"ה בדיון וכל המלאכים שהם ילמדים זכות לפניו והכרוז
 יוצא ומכריז מי שירש ללמד זכות על פלוני ילמד אס מכאן ל
 זכות פטרוהו ואם לאו ח' נמסר ביד השטן דדוכא דרקיעא
 כעין דוכא דארעא :
בתב במ' פראשית דף ל"ח הפרש בין דבוקה קץ הימים לקץ
 הימין קץ הימים נקרא מלאך המות על גס שמכלס
 ימי האדם וכן נקרא קץ כל בש"י
ובתב בדף מ' ע"ב חנוך ועירד ומחויאל ומתושאל רמז
 למה שעושה מלאך המות באדם בתחלה חנוך מחנך לאדם
 בחנוכים רעים עירד על שם שלבסוף הוא מכניס רעם
 באברי האדם מחויאל על שם שאחר שהחטיא לאדם מלשין
 עליו לפני האל יתברך וזהו מחויאל מחוי אל כלשור אמת
 לשון

א להוליד ו
 מלאך מליץ א
 מאלף מלאך
 ק היצהר כע
 אס לאו מק
 מות מעור
 לו אחר שכ
 שטן הוא
 ים אמורים
 רבים חין
 כותן לו כא
 הוא רמז
 וא יצה"ט
 מונים של
 בהם תלווי
 חקים בבני
 ככלבים וי
 ואלו ושו מו
 ואותם שהם
 לו אלא כפ
 הכסס שו
 ומודיע

לשון מביד מתושאל על שם שנוטל רשות ומתיש כחו של אדם
וממיתו וזהו מתי שאל מות שאל על האדם ושתי נשים שה
ב' כחות היצהר האחת עדה שהיא מעידה עליו לפני הש' יתברך
השנית בלה על שם כי כל ימינו עלי חרץ

ובתב בדף מט עב בשעה שניתן רשות למשחית לחבל ויש
מות בעולם אין ראוי לאדם שיתראה בסוק לפי שיש
לו רשות לחבל הכל ולכך אמר חב' לנח שיכנס בתוך הקיבה
שלא יראהו מלאך המות ואעפ' שהתיבה הולכת בפני המים
שם המלאך המות ממ' כל זמן שהמחבל אינו רואה פני האדם
אינו יכול לשלוט עליו

וכן כתב בדף כ"ב ע"א שאין ראוי לאדם בזמן שיש צער
בעולם להראות לפני המשחית לפי שכל אותם הנראים
לפניו יש לו כח לחבלם וזש' ל' שבי ע"ה כל אים שיש לו עין רע
עין המשחית שורה עליו ונקרא מחבל העולם ונריך שלא
להתקרב האדם אלנו וזש' בבלעם שתוס העין כי היה שורה
עליו רוח המשחית ומה היה עושה מרים עיניו אחת ומשפיל
עיניו אחת להסתכל בעין רעה

כתב בפי' שמונת דף ס"ז ע"ב והנה טוב מאד זה מלאך המות
הקשה שהרי א"ל שלא כאמר בשני כי טוב מפני
מלאך המות ותירץ דמלאך המות הוא טוב מאד דאלמלא
מוראו לא היו שבים בני אדם בתשובה:

ובעמוד ג' כתב בזה סוד מ"שבי ע"ה והנה טוב זה מלאך
חיים מאד זה מלאך המות אמר כי כשברא הש"ה
את האדם ושמו בג' ע של מטה ושם הם הכרוכים אינם מכסין
וזהב

ענין ה'יצר ומלאך הכות יום כא מח

ה מעשה ידו אדם חלילה רק כלם אור של מעלה וחקוק
אתם הב' וכל הרוחות והנשמות שבאות לזה העולם הם
יורים שם בדמות שהם בעה"ז וכשמגיע זמן הנשמה שיוצא
לכא בעה"ז מתפשטת אותה נשמה מהגוף רוחני ומאוקו
שם שהיה שם ומתלבשת בלבוש נשמי לכא בעה"ז וכשמגיע
לזה של נשמה לכאת מהעה"ז ולחזור למקום חונכה אינה
לאת הנשמה עד שבא מלאך המות ומפשיט ממנה לבוש
גוף הזה החומרי ותבדק הולכת לבן עה"ן ומתלבשת בלבוש
רוחני שהיה לה בתחלה הרי כי מלאך המות עושה טוב לאדם

יותר ממלאך החיים
כתב עור שם כדף פ"ו עמוד ג' זר' אזהרה רבה לאדם
שכשעה שמוליכו המת לקבר וחזיר פטו ויניח לכשים
חר כתפיו ואם הן קדמו וינאו ילך הוא אחריון שלא יתראה
מהן פנים בפנים שאז יש כח לחבל לאדם ולהמיתו קודם
בא זמנו בא זראה לא לחנם תקנו הראשונים שופר בשמוליכין
מת לקבר להגן על החיים שלא ישלוט עליהם מלאך המות
עור שם כי השטן מתראה כשים שבע נשים אצל
המת ותובע דין ממי שנמצא שם פנים בפנים שאז
כח לחבל לאדם קודם שבא זמנו וכשים עשה כשים יש כח
להמית הנמצא שם

כתב בס' בראשית דף ק"א ע"ב ענין הטדים אשר מצא את
הימם חסר אלנו הם בריות משומות כי כשרצה הב' ה
לדש יום השבת כבראו רוחות בלא גוף ואלו אינם לא מיום
שמי ולא מיום השבת וכשאלו חלו הומים בספק והלכו
וכתפשו

ענין היצר ומלאך המות יום כא מט

טעם ועלה לאויר פנחס ראה אותי הכריז ואמר מי יודע לומר
טעם לפרוח באויר אחרי כלעם קס עליה עשבת דן ופרח ועלת
ביון שראהו כלעם עשה דרך באויר ובקע חמסה אוירים
באותו דרך ובזה נתעלם כלעם מן העין וכסתבן עליה באותה
שעה נתן קולו פינחס וגילה לו הדרך מיד ירדו שניהם לפני
פנחס וכתב בדף קל"א לא הכיט און ביעקב ולא ראה
עמל בישראל קסם נחש עמל און רשום בעמלק וס"מ שהוא
שרו קסם קו"פ מן עמלק ס"מ מן השר ס"מ עמל גם כן
כתב בס' בראשית דף כ"ד ע"א מעשי התרפים אמר רבי
יהודה אינו נעשה אלא בשעות ידועות ולמה נקראו
תרפים לפי שהאומן כשעושה אותי מי שעומד עליו ויודע
השעות והרגעים אומר לו הרף ירך ואל תעשה בזה הרגע
לפעמים אומר לו עשה ואח"כ נעשים התרפים והם מדברים
תמיד וכותבים ענה רעה לאדם ואינם יכולים לדבר אלא בשעה
מכבדים ומרביצים לפניהם לכך כתוב ברחל ותשב עליהם
כתב בס' במדבר דף צ"ג שכתוב בס' שעה כי החכמה
שאלה מלכת שבא היתה כי מנחה כתוב כי כל מי
שירצה לעשות כשופים גדולים מי שידע קבורת כלעם ימנא
אות' כחשים שנעשו מעצמותיו ובהם יעשה מה שירצה ורנתה
לכת שבא לדעת הואך יתפוס אותם הנחשים שאינם נתפסים
שום יונקום דבר שבעולם והשיב לה שאינם נתפסים אלא בשעה
שהרשע מוכיח האדם שכבת זרע מתוך תאוה בעת שהוא רותחת
בניו ובזויא אותה בכל אפר ואותו הכלי זורקים אצל קנחש מיד
טעם נחש נכסף עצמו ונתפס ונמסר ביד האדם כתרנואלת :

א 7 1 ער

מעלה הנשמה ועניניה יום כב

עד כאן יום עשרים ואחד

יום עשרים ושנים

כתב כס' שמות דף ס"ט כי כל המקום שעוברים שם בנו

אדם הרבה זמן רב נשכר ונחלש כחם של השדו

מאותו מקום עניני הנשמה וטעם בואה לעולם הזה

ומעלתה כתב בספר בקראשית דף קכ"ה עמוד

ג' רבי שאל לרבי שמעון אביו הואיל

וגלוי היה לפניו יתברך שכני אדם היו נרוכים למות אש

בן למה הוריד הנשמות לעולם אמר לו שאלה זאת שאלו כמה

חכמים והתשובה היא שיה מים מכורך וכוזלים מתוך בארץ

וכבר אמרו כי בור הוא שאינו נובע מצמנו ובאר הוא שבוכ

מעמנו ואחר שכחה הנשמה לעה"ז אז הבור נעשה באר

דאכיל דיליה והוא תירון המפרשים ז"ל

וכתב כס' ויקרא דף ה' ע"ד בפסוק נפש כי תחט

ושמעה קול אלה אמר כי בשעה שמוציא הב"ה את

הנפש שתבא בעה"ז מעיר בה בכמה עונשים ואזהרות ולא עו

אלא שמעכירה באלף וח' עולמות להשתעשע בהם ומראה

שכר עוסקי בתורה ובשעה שהגיע זמנה לרדת בעולם עו

הנשמה מדור בג' ל' יום לראות כבוד הנדיקים ועו

למקומה ואח"כ יורדת לבגוף האדם אמר הב"ה אחר כל הש

הזה שראתה הנפש נפש כי תחטא בתמיהה

וכתב כס' שמות דף ה' ע"ב בשעת צניעה הברזל קו

הב"ה לגבריהאל ונוטל אותה הנשמה שכב"ע של מ

ומוריד

מעלת הנשמה ועניניה יום כב ז

ומוריד אותה בגוף הצדוק הנולד ושומר אותה מעת ההריון
 ואלת שהריון אחרו מלאך הממונה על ההריון לולה שמו והיכי
 אמרת שהוא גבריאל יל סכך האמת לפי שבגריאל בא מנר
 שמש וכל הבא מנר זה נק' לילה וכתב בדף פ"ז זרף פ"ה ע"א
 רמו כחה בכבוזת יונה ע"ה כי ענין יונה הוא רמו לכשמת האר'
 שכיון שבאה לעול הזה חפפה להוכו את חברו מלסון לא תכנ
 והכסמ' שהיא היונה הנזכרת חושבת בעה"ז שהיא בורחת מלפני
 הא' ית' וה' הטיל רוח סערה גזר דיכו שמסעיר גופו של אדם
 ויקרבא ליו רב החובל זה ינהר שהוא ראש של המחבלים מה לך
 נדרם לא עת שיכה היא שכבר הקריבו כשמתך לפני ארון הכל
 לרוץ חפש מה מלאכתך ומאין תבא פי מטפה סרוחה ומת
 ארצך כי עפר אתה גאל עפר תשוב והיא חלוקת ולאן אתה
 הולך ואי מזה עם אתה הסתכל אם יש לך זכות אבות
 וכתב בס' שמות דף מ"ג ע"ג בפסוק לא תנא כנאת העבדים
 כי כשברא הכ"ה את עולמו עלה במחשבתו ונייח
 כל הכשמות שהן עתידות להנתן בבני אדם וכך עשה שכלן
 נצטיירו לפניו ממש בדוגמא שיושבים בעה"ז ובשעה שמוע
 זמנה לבא לעה"ז קורא הכ"ה לאותה נשמה ואומר לה לך רע
 בגוף פלוני משיבה לפניו ר"כשע אנו יושבת במרום נקיה
 מחטא ואה' בגוף האדם אומר לה הכ"ה כן גזרת עלך מו' ימי
 בראשית זה אמר הכתוב וכי ימכור איש זה הכ"ה את בתו זו
 נשמה לאמה שהורדה לגוף האדם אומר לו הכ"ה לאדם
 וכתב בס' שם י"ג ע"ג מזה העולם ותפרד מגופך לא תנא
 כנאת העבדים מלוכלכת ומטונפת בעוונותי

כ ז 7 2 וכתב

שם כנו
 השדים
 ולם הזה
 בה עמו
 ביו הואיל
 למות אש
 חלו כמה
 נך בארץ
 וא שכוב
 ה באר
 כי תחט
 הכ"ה א
 ת ולא עו
 ומראה
 גולם עו
 קים ועו
 כל הש
 ח
 בדף קו
 ע של מ
 ומוריד

מעלת הנשמה ועניניה יום כב נא

ולמה סדרם באופן אחר אמנם אלו הג' כתות הם בתחלה כת
אחת כנגד הגוף ואומר לויבא לשלום בקבר וינח בלא דין
ועונש וכת אחת אומרת הולך ככוחו כנגד הנשמה שתלך לבג'ע
של מעלה וזהו הולך ככוחו פי' נגדו של הרוח שהוא בג'ע של
מטה גם הנשמה תלך לבג'ע של מעלה שהם מכווני' וכת אחת
אומרת ינחו על משכבותם לשון רבים כי אחר ששכן הגוף
בקבר גם אלו השנים שהם רוח ונשמה ינחו על משכבותם
זה בג'ע של מעלה וזה בג'ע של מטה וזהו שכתוב ינחו כלשון
רבים אף שמדבר בדיוק אחד כלפי רוח ונשמה שהם שנים
ואין צורך לצורות נכרות *

ואפשר עוד כפי זה כת' א' אומרת יבא שלום כנגד הנשמה
שתעלה ותבא לבג'ע של מעלה וכת א' אומרת
הולך ככוחו לבשר לרוח שילך לבג'ע של מטה שהם מכוונים
זכת א' אומרת ינחו על משכבותם שעכשו שהנשמה והרוח
הלכו לבג'ע עדנס גם הנפש והגוף היושב עמו ינחו על
משכבותם יחד בקבר *

כתב גם במדבר דף צ"א כי פסוק גם צפני מצאה בית
אינו מדבר על הנפוד אלא הוא רמז לרוח הצדיקים
ב' שורות יש בג'ע ששם מטיילות רוחות הצדיקי' זימים רשומים
יש בשנה והם ימי ניסן וימי תשרי שאותם הרוחות משוטטות
שם ומתראות בג'ע אלו הרוחו' כמו צפריס ומצפנפים בקולם
הוא ה' ומהו זה הצפנוף הוא שבח לה' ותפל' על חיי בני
האדם לפי כי במועדות הללו ישראל עסוקים במצות זהו
כנגד הרוח וכנגד הנשמה אמר ודרור קן לה ששלה מדור
ג ו ו 3 מתעלה

י ארוכות
ה באלף
מלך אבל
ביו ומה
על ידו
א ימשול
להגין לת
כמשפט
מתכות כן
יש לנפש
צאת אח
נפש הוא
רוח הוא
לו בעת
של מעלה
נשמה היו
תה נשמה
כי הולכו
מנוחה ו
צדיק כפי
שלום וס
תיב איפס
ולמה

מעלת הנשמה ועניניה יום כב

פתעלה מזה ברתב כס כראשית דף מ' ע"ג הבדל בין
 רוח לנפש הרוח יורדת ועולה בגוף ומתפשט בכל זרדי הלב
 המתכענעים אבל הנפש קבועה בגוף האדם כאשה הזאת
 שקבועה בבית וכתב בדף ע"ה עמוד א' אמר רבי
 זריקא כשהנשמה ראויה לעלות למקומה קודם מבקרת את
 הגוף שיצתה משם ומגינה עליו וא"כ עולה למקום מעלתה
 אשר תנוח שם וכתב שם בדף ס"ה ע"א בשם מדרש
 הנעלם כי בשעה שעולה נשמת הצדיק למעלה הבה קורא
 לאבות העולם ואומר להם לכו ובקרו נפש פלוני הצדיק
 והקדימו לו שלום משמי ואז אומרים לו רבשע כלום ראוי לאב
 לילך אבל הכן ואז הבה קורא ליעקב ואומר לו אתה שהיה
 לך נעה גדול בניס לך ובקר נפש פלוני הצדיק שבא ואני אלך
 עיך ז"ש מבקשי פניך יעקב סלה
 וכתוב שם בדף נ"ז ע"א סתרי תור הבה רמז חסמה עליונה
 באברהם ויצחק אברהם היא נשמה לנשמה והנשמה
 היא שרה לוט נקרא ה"נהר ס"מ ובת זוגו רוח זה יצחק נפש
 קדושה זו רבקה וכתב בדף כ"ח ע"א כשהרוח יוצא
 מהעולם נכנס במערת המכפלה אבל אדם הא' והאבות והם
 נותנים לו פיתקא אחת לסימן ונכנס לב"ע ומתקרב אבל
 הכרוכים ולהט החרב אם זכה רואי' הסימן ופוחחין לו ונכנס
 ואם לאו רוחים אותו לחוץ ויושב שם באותו זמן כלבוש זה
 העולם ובר"ח ושבתות וי"ט כשרוצים לעלות הצדיקים
 בותנין לו פנקס ועולה באותו פנקס ופונע באותם מלאכים
 שומרי החומות אם זכה פוחחין לו ונכנס צ"ח זכה לוקחם

קמנו

פומנו ה
 וכתב
 לראות
 ושבתי
 וכתב
 מתלבש
 לראות
 שתלכ
 יובא מ
 באותו
 וכתב
 דין ברה
 שהצדיק
 בתחלה
 שלא קי
 דאמר כ
 יורה

בעלת הנשמה ועניניה יום כב נב

חוממו הפנקס ורוחיס אותי וזהו שכתוב מצאוכי השומרים וכו' עד נשאו את רדירי מעלי שומרי החומות.

ובתב בדף ק' עמוד ב' בשעה שהנדיק כפטר מן העולם הולך לג' ע' ופוגע בארס הא' שיושב פתח ג' ע' כדי

לראות אותם ששמרו מצות ה' להכניסם לג' ע' וחלו נקראים יושבי חדל לשון חרלה שאברהם מונע אותם מליכנס לגיהנם.

ובתב עוד שם כשעולה הנשמה למקום צרור החיים שם נהנית מאהפקלריא המאירה ואם לא היתה

מתלבשת הנשמה זוהר לבוש אחר לא היתה יכולה להתקרב לראות אוחו האור וסוד הדבר כי כשם שנותנין לנשמה לבוש

שתלכש בו בעה"ז כך נותנין לה לבוש לעמוד בעה"ב וזהו יובא משה בתוך הענן שלא יכול לראות אלא אחר שנתלכש

באותו לבוש וזה הלבוש הוא מה שאמרו חלוקא דרבנן. ובתב עוד בדף ס"ז מדרש הנעלם למעלת נשמה בפסוק

זה אמר המכסה אני מאברהם שאין הב"ה עושה דין ברשעים עד שנמלך בנשמתו של נדיק והב"ה עושה כן כדי

שהנדיק יבקש עלוהם רחמים והנדיק מבקש דנון עלוהם בתחלה אומר הנדיק עלוהם אם ימצאון שם המשים כי אף

שלא קימו התורה אם למדו התורה שהם חמשים פרשיות ולמאן דאמר כג' פרשיות מ"מ הם חמשה חומשי תורה ובכל אחד ככלל

הדברות הרוי כאן חמשים. ונתחת הנשמה ואומרת ר"ב שעה אף שלא קימו התורה אפשר שקבלו עונות כבד של מטה וזהו אם ימצאון

שם מ' כנגד מלקות. עוד 4 7 7

הכל כין די הלב הזאת מר רבי קרת את מעלתה ש מדרש קורא הנדיק אוי לאב ה שהיה חני אלך עליונה והנשמה חק נפש רוח יוצא בנות והם רב אבל לו וכנסם לבוש זה מלאכים לוקחים ממנו

בעלת הנשמה ועניניה יום כב

עוד

פותרת הנשמה לזכות הרשע אולי ימצאון שם עשרים
פי' שמה נידלו כניהם לתת שיש להם שכר כאלו קבלו
עשרת הדברות ב' פעמים כיום דאמר רבי יצחק כל המגדל
בכו לתת ומוליכו לבית רבו בבקר ובערב מעלה עליו הכתוב
כאלו קבל עשרת הדברות ב' פעמים עוד פותרת
הנשמה לזכות הרשע אולי ימצאון שם עשרה פי' שמה היה
מעשרה ראשונים עוד כתב בדף ע"ו מדרש הנעלם
אמר רבי יצחק כיון שהנשמה זוכה ליכנס בשערי ירושלים של
מעלה מיכש'הר הגדול הולך עמה ומקדים לה שלום מלאכו
השרת שואלים עליה מי זאת עולה מן המדבר מה לזאת שבאה
מן העולם השפל בינינו הוא משיב ואומר אחת היא יוכתו
תמתי מיוחדת היא וכתב בדפ ק"א ע"ג כי כשהנשמה
מצאה מזה העולם כרונית בכמה דיוטף ואח"כ הולכת לנהר
דיכור לרחוק וליטהר שם ומי הנפש העוברת לשם ולא תפחד
ועל זה נאמר ומי יקום במקום קדשו ומי שמתהלך בצדקה
בעה"ז עובר שם ועל זה נאמר וכן כגוון ועבר ואחר שהנשמה
עברה נהר דיכור וניצולה איכה רואה דין אחר שנאמר ועכיתך
לא אענך עוד

וכתב

בדף ק"ב עמוד ג' כי כלם האדם מסתלק ל' יום
ואינו נראה והטעם לפי ששלשים יום קודם
הנשמה מסתלקת מהאדם דכיון שנסתלקה הנשמה גם הגוף
והרוח איכה מאירה לכן נסתלק הגל וכחותם ל' יום הכתוב
מלוטח ומאכל ומשתה וכל תאוה הגוף מסתלקות ממנו
ג' כחן יום שנים ועשרים

יום

יום עשרים ושלשה

ובתב כס' כראשית דף ע"ז עמוד ד' מדרש הנעלם בשם ר' אבהו כי בעה"ז הגוף נקרא שרה והנשמה אברהם ולעתיד הגוף נקר' רבקה והנשמה יצחק על שם אז ימלא שחוק.
ובתב שם ק"ז ע"ח כשקרבו ימי האדם למוות ל' יום קודם מכריזים עליו ברקיע ואפילו נפורי שמים מכריזים עליו ואם הוא צדיק ל' יום מכריזים עליו בגע' וכל אותם הימים נשמתו עולה בכל לילה ועולה ורואה מקומה באותו העולם באותו האיש אינו יודע ואינו שליט בנשמתו כמו קודם וכשהם מתחילים הל' יום כלם האדם מתחשך והנלם הנראית בארץ כמנעת * **ובעמוד** ב' הכיח מעשה בר' יצחק שאמר אינו רואה הנלם שלי ודאי אני מת שהרי הכרוז מכריז אך בכלם יתהלך איש בלומ' כשהנלם מתמעט כי אך הוא מעוט ודאי שזה האיש יתהלך מזה העולם *
עוד שם ששאל רבי שמעון לרבי יצחק אם ראה לאביו בחלום באותה הלילה לפי ששנינו שבשעת פטירתו של אדם רואה אביו וקרוביו אצלו ומכיר אותם והולכים עם נשמתו עד המקום אשר תלך אחר המות *
ובתב עמוד ג' ביום פטירתו של אדם יסודותיו כלחמים זה עם זה והכרוז שמכריז עליו נשמע במאתים וע' עולמות אם הוא זכאי כל העולמות שמחים ואם לאו כלם אומרים ויאותו האיש ובשעה שהכרוז מכריז שלהבת של אש יוצא מנהר דינור ויורד ביעלם ואותו שלהבת מביע לכנף התרכנבול השחור והקטקט בכנפיו והוא קורא אצל הפתח

פעם

עשרים
 לו קבלו
 המגדל
 הכתוב
 פותחת
 מא היה
 הנעלם
 שלם של
 מלאכו
 תטבאה
 יא יוכתנ
 שהנשמה
 בת לכהר
 תפחד
 ל כדקה
 שהנשמה
 ר ועכיתך
 לק ל' יום
 יום קודם
 גם הגוף
 הכתוב
 ממנו
 יום

פעם ראשונה קורא כי הנה יום ה' בא בוער כתנור פעם
 קורא כי הנה יזכר הרים וכו' רוח ואותה שעה מעידים על
 האדם מה שעשה בעה"ז והוא מעיד עליהם פעם ג' כשרונים עלתה כו'
 ליטול נשמתו קורא ואומר מי לא יראך מלך הגוים וכו' וכ' כריוזי ל'
 אליו הדברים אינו שומע אלא הנפטר שכאמר תוכף רוחם בלוי זה
 יגועון כלומר תתן להם תוספת חכמה בעת שיגועון וסוף שנקבר
 התרנגול השחור כו' כל עורב למינו והשחור מנד הדין ולכן יונים המ'
 דין שורה עליו •

ובתב בדף ק"ח ע"כ כשה"כ רוצה לאסוף נשמת האדם כל שהוא מל'
 הים אשר חי קרבים לפניו ונכנסים בחשבון מין כך וכ'
 שהיא נדיק נאמר עליו ויקרבו ימי דוד ויקרבו ימי ישראל כו' וכי ענ'
 שהם נקרבים לפני האל ישברך בלוי בושת פנים אוי להם ברחו וכל'
 לרשעי שאין כתוב בהם קריבה זה יאך יכתוב בהם כך אחר האדם ב'
 שכל ימיהם בעברות מתביישים ואינם קרבים •

ובתב עוד דף סו' עמוד ד' בשם התוספתא כשהאדם מת מיד מת
 רואה אצלו באותה שעה קרוביו וכל אוהביו שהיו הפטירה
 לו וכלם באותו ריוקן שהיו בחיים אם המת נדיק שמחים בעד בית ה'
 ומקדוים לו שלום ואם הוא חייב מתנכרים לו ואינם מדברים בו בקבר
 עמו אלא רשעים כמוהו המוהידים אותם לניהנם וכלם ענבים
 פותחים בוי ומסימים בוי וכן בשעה שישמתו של אדם יונת **בתב**
 כל קרוביו ואוהביו הולכים עם נשמתו ומראים לו מקום העדון
 ומקום העונש אם זכאה היא הנשמה רואה מקו מה יראתה
 שכ ואם לאו כשארית אותה הנפש בעה"ז עד שהקבר הנוף הלכתה
 ואחר שנקבר הנוף כמה מלאכי חבלה מעותרים לקחתה פעמים
 למוסרה

עונ'ש' שעת הפטירה יום בנ' נר

ד פעם כ' מוסרה לדומה - וכתב בם במדבר דף ס' ע"ד כל המעשים
 ע"דים ע"ש עשה אדם בעה"ז הוא מורה עליהם בשעת מיתה ושני סופרי
 כ שרונים עלה כותבים וכשמוציאים אותו לבית הקברות ג' כרוזים
 וכו' וכו' לפניו אחד מימינו וא' משמאלו ואחד מלפניו ואומרים
 רוחם בלוי זה שמרד בה"ב טוב לו שלא היה נברא אחר כך
 ועון וסוף שנקבר ורוחו מתאבל על גופו מיר דומה בא עם ג' כתי
 הדין ולק' ימים הממונים על דין הקבר וג' שרביטין של אש בידיהם
 דמי הרוח עם הגוף יחד וכשע' מיתתו של אדם רואה בכותלו
 האדם כל שהוא מלהט ומאיר מאש גדול מכח מלאך המות שהוא אש
 חשבון מדין כך וכין כך רואהו לפניו מלא עינים לבושו של אש והוא
 ישראל נו' אביע עצמו שלא לראותו עד שמגיע זמנו אז מביט בפניו בעל
 אוי להסדרתו וכל אברי הגוף מזדעזעים והו' הדין הגדול אשר כדון
 כך אחרי האדם בעולם הזה ויהרוח הולך בכל האיברים וכשמגיע
 אבר אחד להוציא ממנו הרוח נופל בו זיעה באותו אבר
 האדם מחמיר מת האבר סוף דבר ז' עדנין יחלפון על האדם בעת
 נביו שהיו הפטירה הא' כשיוצא הרוח ב' כשיוצאים הכרוזים לפניו
 שמחים בנעדר בית הקברות הא' דין הקבר שנכנס בו י' הד' דין שנעשה
 מדברים בקבר י' ה' דין התולעת י' הו' דין גיהנם י' הו' דין הרוח
 ששט בעולם ואינו מוצא מנוחה י'

בגיהנם

י' ה' ה' ה'

וסרה

עונש שעת הפטירה יום בנ

בגיהנם ויוצאה ושטה בעולם ופוקדת לבית הקברות ומתלבשת
במה שהיא זוכה לאחר י"ב חדש נחיס כלם הגוף נח בקבר
והנפש מתקשרת ברוח ומתענגת בג' של מטה והנשמה
עולה לכבוד החיים *

עוד כתב באותו דף טעם למה שקותם הכן עיני אביו רמז
בפסוק ויוסף ישית ידו על עיניך שהרמז הוא שהעולם
נסתם מאביו וכמו יורש מקומו ועוד רמז כי האדם כשרוצה
למות עיניו פקוחות שרוואה דברים הרבה מה שלא ראה בחייו
כמו שאמרו כי לא יראנו האדם ומי ואם היו מניחים עיניו
פקוחות תכף היו שולטים עליו דברים טמאים *

ובתב עוד שם דף ק"ט עמוד ר' י"ב חדש הנפש נקשרת
עם הגוף בקשר ונדוכין כאחד ויודע כנערו אב

בזער החיים אינו יודע ואינו משתדל עליהם לאחר י"ב חודש
מתלבש בלבוש אחר והולך ושט בעולם ויודע מה יש בעולם
ומשתדל בזער החיים * **ובתב** עוד שם בדף קכ"ט

כשדניש האיש למעלה מעלים נשמתו לפני הבה והם דניש
על פיה שהיא מעידה ואינה מעידה לא על מה שחשב לעשות
אבל על מעשה בפועל הא תנן וכל מעשיך בספר נכתבין
כתב בס' שמות דף ס"ד ע"א ב' מינו עונש יש לכפוש ש

מינו כרת יש נפש הנכרתת עם מיתת הגוף
שהולכת ומתגלגלת ושטה בעולם ימים ולילות ואין לה מנוח
כלל זהו שכתיב והכרתי אותה מקרב עמה ויש ~~כפוש~~ ~~הוא~~
נכרתת עם הגוף אלא ממקום ~~הוא~~ ~~הוא~~ ונכרתת הנפש שהיא
אלפני שאינה שורה עליו הרוח ואחר שאינה שורה עליו הרוח
נשאר

בשארית כבהמה ואינה יודעת שום דבר * כתב כס
ויקרא דף כד עד עיון מת בלא זמנו שיזהר אדם שלא יתראה
הרבה בטוב בזמן שיש דין בעולם וזש ביום טובה היה בטוב
וביום רעה ראה אינו אומר וביום רעה היה ברע אלא ראה
עיון בכל נד היאך תעשה שלא להתראו בשוק כי כל המתראה
חו' יתקיים בו יש נספה בלא משפט *

ובתב כס דברים דף קמ"ה ענין נאה על ביאת החולאים
לאדם רמז בפסוק ומצאהו בארץ מדבר כי לפעמים
נפול האד' בחולי שנבזר עליו כך כדו שיוצא ממון ועד שיוצא
ברפואות ותחכושת הממון שנבזר עליו שיוצא אינו מתרפא
ולפעמים בא לו החולי שיתוסר באכריו ולפעמים כדו שימות
ודורש זה הפסוק הטב על הרופא *

ובתב כס בראשית דף י"ג כשיוצאת הנשמה מהאילן שני
מלאכים יוצאים עמה א' מימין ואחד משמש אם זוכה
שומריו אותה שנאמר כי מלאכיו יצוה לך ואם לאו מקטרגים
עליה רבי פנחס אמר ב' מלאכים יורדים עמה והם
אפטרופוסים של בני אדם שנאמר אם יש עליו מלאך מליץ
מלאך אחר מליץ שנים להגיד לאדם יושרו שלש אמר לשכי
חמש ויחנכו ד' ויאמר פרעהו חמש אמרו לו אינו כן אלא ויחנכו
שה הכה שהרי אין רשות לשום מלאך לחונן את האדם והורה
לשכי *

בתב שס דף פ"ג ע"ב בשעה שהכה רוצה בנשמתו של
אדם מכה את המזק ביוסורים כדי שתשלוט הנשמה
וזהו ה' צדיק יבחן לשון אבן בוחן נרשע ואוסב אמם שנאה
בפשו

נפשו כלו כי נפשו של הרשע בעצמו שוכחה אותו ויזקין בני
 זכתב בס' שמות דף ג' ע"א ושם אמר רבי חייה ג' ומי דרבה ש
 קודם בוא הרע לעול מכרוזין עליו ברקיע כשהס' הדבר כ
 זכאי מתגלה הדבר לראשי הדור ומדבר להם שישובו וכשאינם שוחות ו
 זכאים במסר הדבר לתינוקות שאין בהם דעת או לעופות ו
 עוד שם עמוד ב' אמר רבי יצחק כשהכה מביא דין לעולם
 בתחלה דין את השר למעלה דכתיב על כבא המרום
 במרום והיאך דמין את השר מעבירין אותו בנהר דיכור ומסירו
 ממנו הממשלה ותכף מכרוזים עליו ברקיע שולטנות ש
 פלוני העבירו ממנו וכשמע הקול עדי שנסמע בעה"ל לתינוקות בעולם
 ולעופות ולטוטים : ובוזה יתוישב לאסור מלכיהם
 בזיקים ונכבדיהם וכו' מהו יתכפל אלא הפ' מלכיהם הם שרשים
 מעלה ונכבדיהם הם מלכי הארמה וזיקים הוא לשון זיקי אש
 לאסור מלכיהם בזיקי אש להעבירם בנהר דיכור ובוזה כמסר
 כי ונכבדיהם גם בן בכבלי ברזל וכתב ברך ס"ה כו' כחי כמו
 הרשעים שבעולם בעוד שהגוף שלם בקבר איבריו כידומים מקום
 יחיד כל אחד בדיומו בכל יום כיון שהגוף נתעכל כתוב בה"ב
 ולא יעיר כל חמתו אז דין הכשמה, כמה מי שצריך להיות ל
 מנוחה יש לו מושג צורך להיות אפר תחת כפות רגלי הנדיקים
 בעשה כל אחד בפני דינו סוף דבר בין לנדיקים בין לרשעים
 טוב להם שיתעכל גופם מהרה כי אפי' הנדיקי' כל זמן שגופם
 קיים כל יום ויום דין אוהם רומה בקבר קו' לרשעים
 וכתב בס' ויקרא דף ל"ב עמוד א' וב' הקשה על זה ששכיח
 אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה נפשות הרשעים הם

מזיקין

ויקין בעולם הקשה ר' יוסי אס זה עונש הרשע אינו עונש
 הרבה שמחה היא לו גפס רשע אותה רע והטיב רבי חייל
 ההברך הוא כי נפשות הרשעים בנאתם מן העולם כמס
 מעותרים ושדים מעותרים להסתבך בנפש ההוא ומכניסים
 אותה לניהנם בכל יום בשלשה דונים ואחר שמוניאים אותם
 מודונובים באותם הנפשות והולכים ושטים בעולם
 ומטעים לרשעים ואח"כ מחזירין אותו לניהנם
כתב בס' בראשית דף מ"ח בשם התוספתא כי כל הנדיקים
 יש להם שתי גשמות בחיים חיתם אחת היא עמהם
 בעולם הזה ואחת למעלה ולכך כתוב בכל הנדיקים ב' פעמים
 נח אברהם אברהם משה משה יעקב יעקב שמואל שמואל
 שם חוץ מינחק לפי שכשפסעו נוארו ע"ג המזבח ינתה
 גשמתו שהיתה לו בעמ"א וכשעה שאמרו לו ברוך מחיה המתים
 באה לו גשמתו של עה"ב ולפיכך לא יחד הב"ה שמו על נדיק
 כמו בינחק **ובתוב** בס' במדבר דף ס"ה עד כל
 מקום ששם אחד פעמי' יש ביניהם פסק חוץ עמשה מקה וסוד
 הגבר כי קודם לא היה שלם ואח"כ היה שלם אבל במ"ע מיום
 שנולד שלם היה **ובתב** בס' שמות דף ה' על סני דברים
 הנדיקים מסתלקים מן העולם קודם זמנם האחד בעון הדור
 הב' שגלו לפניו שעה ימים לחטוא
ובתב בס' בראשית דף ל"ט ענין הגלגול בעמוד שני
 בפסוק תוסף רוחם וגו' הנה הב"ה לאדם
 הא' ענין הגלגול איך כתב לפי שמותו מדור לדור מכדיק לנדיק
 עד מ"ע

עוד

אותה
 יא ג' ימים
 ייע כשהם
 וכשאינם
 עופות
 דין לעולם
 הא המרוס
 נור ומסירו
 לטנות ש
 לתיקויות
 ר מלכיהם
 ס הם שר
 ון זיקי א
 כזה כוש
 ס"ה כו כל
 יו כידוכים
 תוב בה"ב
 להיות ל
 הנדיקים
 בין לרשעים
 זמן שגופ
 ל זה ששכי
 הרשעים ה
 מויקין

מעלת הנשמה יום כג

עוד

שם ענין ר' פדת דאמרו ליה נוחא לך דאחר

לעלמ' ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני רמוז לו שה

נקרא

עולם קטן וזהו גוף האדם וזהו דאחרכיה לע

ותתגבל כשמתך בגוף אחר שנקר' עולם אחר

עוד

שם בזה עמוד ג' וד' כי כשהכה טרח עם ה

והביאו בגלגול ולא הצליח במקומו הכה מ

במקום אחר וזהו שנוי מקום ואם אינו מצליח עוקרו וכו'

באילן אחר ומשנה שמו וזהו שנוי השם ואם אינו מצליח ע

אוחו ומרכיבו באילן אחר ומשנה מעשיו וזהו שנוי מע

וכנגד זה יש בהכה שווי מקו' ושנוי מעשה ושנוי ה' כמו שכ

הנה ה' יונא ממקומו כשיונא משתנה מדין לרחמים ומרח

לדין כמו שאמרו לא כשאנש ככתב וכו' אבל בעה"ז ככתב

ה"א ונקרא בא"ד וזהו שנוי מקום כי מקומו הוא עה"ב

נקרא הכה יוד ה"א רחמים חן למקומו שהוא בעה"ז כק

א"ד וזהו סוד עומד מכסא דין לכסא רחמים

ובתב

בס' שמות דף מו' בפסוק אם אחרת יקח לו רמוז

כל הנשמות העתידות לכא בעה"ז יונאות בזמנ

ידועים להשתעשע בג'ע והם פוגעין בכשמות הגרו' מי שאו

באלו הנשמות זוכה בדין ומתלכש בהן ועולות וכלם עומד

בזה הלכוש ויורדות לנגן ערן בזה הלכוש וא"ת שבשביל

הלכוש גורעים מאותם הנשמות כל הענובים שהיו להם קו

לזה כתוב אם אחרת יקח לו שארה וכו' .

ובתב

בס' במדבר דף ק"ע"ב בשם רעיא מהימנא אמת עשוק

בי ענין גלגול הנפש רמוז בפסוק כי רוח עברתו אינו

ואיכנו כי הכה למי שמביא בגלגול עושה עמו כמו לאע"ה
 מן מקום ושנוי מעשה ושנוי השם שכך היה באברהם שהוסיף
 מ"ט ומקום לך לך ושם שנקרא אברהם כך עושה עם נפש
 בגלגול וז"ש איוב משנה פניו ותשלחו וזהו כי רוח עברה
 ואיכנו לשון עברה וזעם כי אותו הרוח של מלאך המות
 עליו והוציאו מן העולם ורואה אותו משונה אומרים
 מקטרגים זהו בעל דיוק אומר להם ואיכנו שהרי
 מארנו ונעשה במקו' אחר זהו ולא יכירנו עוד מקומו -
 עוד שם בדף ג"ט בשם רעיא מהימנאכי למי שהוא
 מביאו הכה בגלגול פעמים רבות עד שיהא שלם ויזכה
 וזהו ועושה חסד לאלפים אבל לרשעים אינו מביאם
 אלא עד ג' פעמים :
 עד כאן יום שלשה ועשרים

יום ארבעה ועשרים

כס' שמות דף ע"ג כי הנדויקים שאינם מתגלגלים
 בעה"ז אלא בסעודת מצוה וסעודת מצבת ור"ח
 אע"פ שמתים בח"ל אינו שולט עליהם רוח הטומאה
 לא נהנה בחייו וראיה מיוסף הנדויק ע"ה שאע"פ שמת
 לא שרה עליו רוח הטומאה לפי שלא נמשך בחייו אחר
 עור כתב שם דף כ"א ענין דמעתי העשוקים
 על אונתם שבאו על אדם והולידו מהם וזהו העשוקים שהרי
 עשוקים בלי רשות בעלים וכשהם מתים קטנים שהרי
 שופכים דמעו לפני הכה ואומרים לפניו אנו

א ח 8 ז א

בעלת הנשמה יום כר

מה חטאנו אין להם מנחם ומטיב תשובה ויש עשוקים אחרים
שסופכים רמעות וכל העם מזורדים עליהם והם הקטנים
המתי' בעון אביהם ואמם שכל העם כזכים עליהם ואומר
אלו הקטני' מה פשעם שבעשקו ימותם מן העולם והתשובה
שאלו מתים להגן על החיים שכך שנינו מקום מתוקן בארץ
עולם לאלו הקטנים שאפי' כדויקים גמורים אין יכולים לעמ
שה' כה מרחם עליהם ונדבק בהם ומתקן עמהם ושיבה
מעלה שכאמר מפי עוללים *

עוד כתב בדף פ' כי הבה נפח הנשמה באדם כלולה מ
רוחות והיא נפש רוח נשמה וכשהאדם כועם מט
נשמתו וזהו שכתוב אשר נשמה כתחלף לו באפו אבל לחכמ
הכעם הוא טוב שהם כועשים בגל דבר התורה *

כתב גם בראשית דף קכ"ד ע"ב כי מי שעושה הספר לכה
ברוך לפי כבודו ולא יותר כי מי שמעבד לחברו יו
אמה שיש בו בא לירי גנותו ענין ג'ע וניהנס כתב
שמות דף ח' ע"ב אמר רבי יוחנן כי בשעה שאמר מ"ע ו
אלקי מנרים אעשה שפטים היה שרו של מנרים דומה וק
פ' פרסה אמר לו הבה רבר נגורט נזרה לפני דכתיב ופק
עלנבא המרום באותה שעה נעשה דומה שר של ניהנס
נשמות הרשעים ור' יהודה אמר דומה הוא שר המתים

כתב בספר בראשית דף סו' ע"ד מדרש הנעלם אמר
ינחק יש ג'ע למעלה ג'ע למטה ניהנס למעלה ובי
למטה אמר רבי יעקב הרשעים שקלקלו מילה שלהם ז
עבתות ומועדים כפרהקיא וכפרו בתורה ותחיות המ
יורדים

מעלת הנשמה יום כר נח

יורדים בגיהנם למטה ואין עולים אבל יקומו לתחיית המתים
יום הדין ועליהם נאמר והיו דראון די ראה כלומר שהכל
יאמרו די בראיותם וכתב בס' שמות דף ס"ז ע"ג יש
רשעים בגיהנם שאינם עולים ויש שמצטנפים עולים אותם
שהרהרו תשובה בלבם ולא יכלו מחמת מיתה

עוד שם פתחים לגיהנם כנגד ז' מדורים שיש בו וכנגד
ז' מיני רשעים רע בליעל חוטא רשע משחית לץ יהור
כפי מדרגת חטאו כך מורדין אותו וכל מדור ומדור יש מלאך
אחד ממונה תחת מעלת רומה וכמה אלפים ורכבות עמו
שדנין את הרשעים כל א' כפי רשעו אם של גיהנם של מטה
יורד מתוך אש גיהנם של מעלה ויש שם מדרגות שנקראו נוה
רותחת ושם היא זוהמת הכסאיות המתלבנות מחטאם ונשארה
שם הזוהמה ונקראת נוה רותחת ושם נידונין המתים בלא
תשובה וחוטאי ומחטיאי הרבים ואותם שמוציאים זרע נדונים
שם ואפי' בשבתות וי"ט אינם יוצאים כמו שאר רשעים שיוצאים
בגיהנם באלו הפרקים מ"מ אע"פ שיושבי בגיהנם אינם נדונים
בשבת וי"ט אותם שמחללים שבתות וי"ט בעולם הזה כך
אינם שומרים אותו שם אמר להם ר' יוסי לא תאמר כך אלא
משמרים בעל כרחם באר יהודה ועשה פזרה אותם מחללו
שבת ולא היו מורע ישראל אלא גרים שלא נצטוו שומרים
אותו שם בעל כרחם ובכל ע"ש הולכים כרוזים בכל אותם
מדורי גיהנם ומוציאים את הרשעים בלע"ש אבל אותם
שכפרו בתורת משה רבינו עליו השלום וחללו את השבת שהם
מישראל אש גיהנם אינו שולט בהם אפילו בשבת ורשעים

אחרים 2 8 כ ח

אחרים יש להם כח לכאת בהם ומלאך אחד מוציא גוף של אלו
שחללו שבת ומכניסו לביהכ"ב בפני כל הרשעים ורוחיים סביבו
תולעים והנשמה נשרפת בגיהנם ומכרוזין עליו זהו פלוני
שלא סאב בכבוד המקו' אוילו אויו לכשמתו כוח לו שלא נברא
ובתב כ' כ' ראשית דף כ"ט ע"ב מתחילין ההיכלות ומסימין
בדף ל' ע"ב היכל הא' ששם נידונים הרבה ושם
נשמות גרי הנרק ואותו ההיכל הוא מוקף מאבן טובה וזה
לרוכ ויש שם פתח אחד שיורד לפתח גיהנם כדי שיראו משם
עונש אות' שלא כתבירו וממונה בזה ההיכל הוא אנקלוס הגר
ע"ה היכל השני זה מאיר יותר בזה ההיכל יושבים אותם
שסבלו יסורים בזה העולם ולא בטלו תפלה לעולם לפנים
מזה ההיכל יושבים אותם שעבדו אמן בכל כחם למעלה יושב
המשיח ומנחם אותם וכוסע מזה ההיכל והולך בהיכל
השלישי היכל השלישי שם כל אותם תמוקות של בית רבן
שלא השלימו ימות' וכל אותם שנתעצבו על חרבן הבית ומשיח
מנחם אותם וכוסע משם להיכל הד' היכל הד' שם כל אותם
אבלי ניון וכל מיני מנוה וכל נשיאי זרע דוד מכחמים אותם
נבוכה המשיח עד שיונח הקול והולך למנולה ומתעבב שם עד
ל"ח ויורד וכשיורד יורדו עמו כמה מאורו ומאירי לכל אותם
ההיכלות ומביא רפואה לכל אותם בעלי יסורים ולובש בגד
אחד מנויר שם דמות כל הנהרני וזה הבגד עתיד הכה' ללבוש
לדון כל הגוים שנאמר ידון בגוים מלא גויות ובזה ההיכל
ממונים עשרה הרובי מלוכה היכל הה' שם יושבים כל בעלי
תשובה גמורק וממונה עליהם מנשה מלך יהודה ונ' פעמים

ביזם נכנסת אורה בזה ההיר ל כדו שיתעדנו בהם בעלי תשוב
 וכל אחד נכזה מאור וחפת חברו וכאן אפילו כדוקי גמורי אין
 יכולים לעמוד זולת החסידים שיש להם מעלה יותר • היכל
 הו' הוא היכל החסידים זה ההיכל מעולה על כלם למעלה
 מפתח זה ההיכל אברהם ע"ה לימין ה' ית' לפתח אחר יושב
 יצחק ע"ה לפתח אחר יושב יעקב וי"ב שבטים וכזמן שישראל
 בברה בעורים הג' אבות ומתחנכים • היכל ה' יש שם עמוד
 אחר מר' מראות לבן וארום וירוק ושחור וכשעולות הנשמות מי
 שראויה בלבן עולה דרך שם ומי שראויה לאדום ומראה אחר כל
 נשמה כפי מעלתה וכל ההיכלות הם למדור אבל זה השביעי
 אינו למדור רק לעבור בו ולעלות להיכלות אחרות •
כתב שם בדף ל' עמוד ג' זמורות הם זה למעלה מזה •
 המדור הא' למטה הארץ חסוך מאד ואין לו אור כלל
 שם יושבים שדים ורוחות ושם יש ממונה אחד שמו טהר יאח
 ועמו שבעים ממונים מעופפים ובעלות השחר כלהו אבדיון
 ולא משתכחין לפי שהולכים לנקב התהום ואינם נראים עד
 שערב שמש המדור הב' למעלה מזה מקום מאיה יותר והוא
 מתוקן למדור מלאכים ממונים על מעשה בני אדם להטותם
 לדרך רע ואלה המלאכים יש להם קורבה עם בני אדם ונהגים
 מריח בשמים של בני אדם ועליהם מאונה אחד קדומ"אל שמו •
 מדור הג' הוא מקום דשביבין דינור ושם הוא המסך כהר דינור
 ומשם יורד אש על ראש רשעים בגיהנם ושם באותו המדור
 יש מקטרג על ישראל חס' שמו • מדור הד' הוא מקום מאור
 נכזה ההיכל הם המלאכים קבועים תדיר ואינם כמו ההיכלות

3 8 ח ג

אלו
 סביבו
 פלוני
 ברא •
 סימין
 ה וס
 וזה
 מ
 ה
 א
 אות
 לפנים
 ה יושב
 בהיכל
 ית רבן
 ומשית
 אותם
 אותם
 שם ער
 אותם
 ש בנד
 ללבוש
 ההיכל
 ל בעלי
 פעמים
 יום

שהמדורות האחרות שהמלאכים שבהם אחר שאמרו שירש
הולכים לעבור לנהר דינור רק אלו המלאכי רחמים שאינם
משתנים לעולם ועושים שליחות בעול ואינם נראים לבני אדם
לא בשמחה והממונה בזה המדור פכאל שמו. מדור הה הוא
מאיר יותר מן הראשונים ויש בהם מלאכים מהם אש ומהם
מים פעמים נמצאים בדיון פעמים ברחמים ואלה הם מומנים
לשבת לאל מהם בחצות לילה ומהם בעלות השחר וממונה
בזה המדור קדשאל שמו. מדור הו' הוא רם קרוב למלכו
שמיא וכו' ספיכות ונחלים וימים ולמעלה מהם ממזכים נוסעים
בשעות ורגעים כשנוסעים הספיכות לרוח דרום ממונה אותו
צד מיכאל וכשנוסעים לרוח צפון הוא גבריאל וכשנוסעים
לרוח מזרח הוא רפאל וכשנוסעים למערב הוא אוראל.
המדור הא' הוא רם מכלם ושם אין נמצאים אלא גנוי ברכה
זכמות הנדויקים היו מכאן שיותר מעלה ומדור רם לכמות
הנדויקים מהמלאכים.

וכתב בספר שמות דף ע"ו עמוד ד' ודף ע"ז עמוד א' שבע
קלונות הם ברקיע חלון אחד נקרא חלון זוהר וכו'
אנא כוכב א' ששמו יד והוא מנצח לאומות ועל זה כתוב ידך
בעורף אויביך זה החלון כשיוצ' פושט כמין יד בחמש אנבעות
ומאיר באותו חלון וכל בעלי הכשפים והקוסמים מתיראים
בזמן שכוכב זה שולט שהם אינם מצליחים. חלון ב' נקרא
חלון טופרא ומשם יוצא כוכב אחד שמו נפעון וזכב יש לו
מאותו חלון יוצאים שש מאות אלף רכובא רוחות ששולטות
בעולם על עופרי האדם בשורקין אותם בגלוי וכזה עושים

קבמים

חכמים וכשפי' חלון ב' נקר' ח'ון החסן וכו' כוכב אחד נקרא
 ונה זה הכוכב ח'ון כה קטרוג כלל וכשהיא שולטת בעולם
 נכחת ובשמחה חלון ל' נקרא חלון גביע ושם יונא כוכב אחד
 נקרא בפי החכמים אשכול הכוסר שונא כמין אשכול
 חכמים מעורר בעולם ואין מקפידו' בני אדם זה על זה ושלום
 יב' כמנא בעולם חלון ה' נקרא חלון באר בזה החכמים לא
 רעו מה טובה לפי שאינה עומדת במצב אחד ולזה מתרחקים
 נמין לעיין בזה המקום חלון הו' נקרא כינה ושם יונא כוכב
 אחד נקרא גזרון כשז' שולט בעולם עונשים ודינים וגזרות
 מתחדשות וזה החלון עם זה הכוכב לא ישלטי כל כך לא סמוך
 למנות המשיח חלון השביעי יהי נפתח ככל העולם והכוכב
 שלו יהיה מאיר ארבעים יום כשיגלה מלך המשיח
 בספר בראשית דף ע"א עמוד ב' תוספתא אמר רבי
 יצחק כך למדנו כל הכתובים ביד רומה בפנקסו
 חיים לעתיד אוי לאותם שאינם כתובים שאינם קמים ולזה
 בתיב בדניאל בעת ההיא ימלט עמך כל הנמנא כתוב בספר
 עמוד ד' חלקו רבי זירא ורבי יצחק כו רבי זירא אמר בי גוף
 הסדריקים הולך על ידי גלגול מחילות ורבי יצחק אמר גבריש
 מוליכו לארץ ישראל כתיב הכא התלכו עם האיש הזה וכתיב
 תם האיש גבריש דף ע"א עמוד ג' שאלו בענין כמה גופות
 שישטעו בע"ה כנשמה אחת מה תהא מהם רבי יוסי אומר כו
 הגופות הראשונות שלא הצליחו היו כלא היוולא יקוסלא הגוף
 האחרון ורבי יצחק חלק ואמר שעתיד הקדוש ברוך להדיק
 על אותם גופות נשמות אחרות ואם יזכו בהם יקומו ואם לא

ח 7 8 4 יעשו

שירש
 שאינם
 בני אדם
 הנה הוא
 ומהם
 נומנים
 וממונה
 למלכו
 כוסעים
 ה' אותו
 נוסעים
 חל
 ברכה
 נשמות
 א' שבע
 הר וכו'
 וכי ידך
 נבעות
 זיראים
 נקרא
 יש לו
 זולמות
 עונשים
 ים

בעלה סעודת הצדיקים לעתיד יום כד

יעשו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים וכתב בדף פ"א עמו
ד' שיש ענש א' שמתקיים בקבר עד תחייה וממנו האדם עתה
ליבנות ואמר רשב"י ע"ה טעם הדבר שזה הענש רמאי
הענמות ואינו סוכל טעם המזון כשאר הענמות וכשכול
הוא חזק

וכתב בדף קכ"א עמוד א' עתידים ישראל לערוך מלחמה
בדרך אפרת וימותו עם רב מהם ואחר כך יקום
בתחיה ויותר שולטנות תהיה למתים במקום הזה מאותה
שהיו בירושלם

וכתב בדף פ"א מדרש הנעלם חלקו התנאים מהו סעודת
הצדיקים לעתיד אמר רבי אלעזר שהוא שתרצה
הרעת וישיגו בידיעת כוראם ויחשב להם כסעודה ועד שכתבו
בתורה ויחזו את השמים ויאכלו וישתו וזהו שבמקום א' אמר
בהכין מזון השכינה ובמקום אחר אמר כזונן מזון השכינה
אלא אותם שהשיגו הרבה נדמה להם כאכילה ואותם של
השיגו הרבה נאמר בהם הנאה וכן דעת רשב"י ור' יהודה ור'
הוכא ורבי יוסי סובר שזהו גם כן ויין המשומר שהם סודו
התורה שלא נתגלו לאדם הא' מו' ימי בראשית אז יתגלו
נחק סובר כי סעודה העתודה היא זה וזה אכילה והשג
חכמות ורבי יהודה בר שלום הקשה בשם רבי לאותם שאמרו
שלא יהא סעודת אכילה א"כ מהו לויתן שכתוב ומהו הש
דכתיב כי בול הרים ישאו לו והשיב רבי יוסי שהוא רמז
המלכות דאם לא כן ק' דהא כתיב יפקוד ה' על לויתן כ
פרוח ועל לויתן נחש עקלתון והרגאת התנין הרי שהם ג' א'
ודאי

וראי כל זה שכתוב אינם דנים ושור אלא רמז למלכות ורבי
 תנחום סובר שהיא סעודה מאת ורבי יצחק אמר אני שאלתי
 ענין הסעודה לרבי יהושע ואמרתי לו בשם רבי ששור שאמר
 שהוא רמז שישיגו מעלת החכמה ואמר לי שפיר אמרת שרוב
 העולם כדו לה פיס דעתה שראו חכמי הדורות שהגלות נמשך
 הסכימה דעת החכמים כדו שיסבלו ההמון הגלות ואמרו להם
 מתוך הכתובים שעתיד הב"ה לעשות סעודה מלויתן ומן
 המסומר דאל"ז ירא כל מיני פתוי פתה הב"ה לישראל להחזירם
 למוטב וזה יותר מפלס ואכלתם לחמכם לשובע ובקללות הוא
 אומר ואכלתם ולא תשבעו וזה קשה להם מכלם דבתיב מי
 יתן מותנו ביד ה' ואמר רבי זירא מלמד דמשום האכילה מסרו
 כסמם למות כיון שראה הב"ה תאותם אמר להם ואכלתם
 לחמכם לשובע

אמר הכותב הזה נא ערכתי ספרות אלו בענין לוייתן ובזה
 תשובה מוצאת לה"מכם זל על מה שהשיגו הר"אכ"ר
 זל שכתב שסעודת עה"ב היא השגת החכמה דה"מכם זל קים
 ליה ככל הכי תגאי דכס' הזוהר שכלם הסכימו כמוהו ותיירנו
 קושית הר"אכ"ר זל :

עד כאן יום ארבעה ועשרים

יום חמשה ועשרים

ובתב כס' שמות דף י"ג אמר רבי אלעזר תפח רוחן של
 האומרים שאין הב"ה עתיד להחיות מתים ומה
 שמת אהרן שהיה עץ יבש ונהפך לפי שעה לכריות אותם
 גופות

גופות שהיו בהם רוחות ונשמות קדושות לא כש • וכתב בס'
 במדבר דף ע"ו עמוד ג' אמר רבי שמעון כי פרשת שלח היא
 סוד ורימז לע"ב שאומר הכ"ה לכני אדם למדו בתורה ועלי ידם
 להנחיל אהביו יש ובעוונתו שרכו בני אדם אין מאמינים
 ואומרים כשלחה אנשים לרגל ענין עה"ב וראיתם את הארץ
 שהיא עה"ב מה היא ויעלו כנגב פי' שלמדו בתורה וראו שהיא
 כגובה שאין בה עושר ויבא עד חברון פי' כתעבקו בה עד
 שנעשו חכמים וחברים ושם אחימן שטי ותלמי ראו שיש
 מחלוקות הרבה זה אוסר וזה מתיר וכנ' ויספרו לו ויאמרו
 באנו אל הארץ ולמדנו כדקדוקי התורה אפס כי עז העם פי'
 ללמוד בתורה כריך אנשי חזקים ככרזל כי התורה היא תושיה
 והערים גדולות כריך שיהיה ללומד בתורה עושר גדול עמלק
 יושב בארץ הנגב פי' ואפי' בכל זה הלואי יזכה האדם לתורה
 עמלק שהוא הי"נהר שולט בארץ הנגב שהוא האדם והחתי
 והאמורי יושב בהר פי' כמה רוחים ושדים יש שאין מניחין
 לעלות הנשמה למעלה זאת ענת הי"נהר לאדם כדי שלא יזכה
 לחיי עה"ב אמר הכ"ה אך בה' אל תמרדו פי' אדרבה כשיסיה
 לכם מעוט וממון לא תבואו למרוד בה' כי ע"י העוש מורד האר'
 ואתם אל תיראו כנגד שאתם אומרים שהיא תושיה אדרבה
 רפאות תהי לשרך כנגד מה שאמר הי"נהר יש מקטרגי אדרבה
 כשישרא זכאים כי לחמנו הם כעצמם מכונים לנו המזון •
 אמר הכותב דברים אלו כריך האדם לשים בין עיניו ידרוש
 בהם כמה גופי תורה וכפרטה זאת ענמה ישמע חכם
 ויוסף לקח ואני מפרש עמלק יושב בארץ הנגב לפי דרך ז'
 של

מעלת
 עמלק
 תברו יות
 נבוכי כל
 תב
 רוח
 תב
 מ
 עם עליו
 שות שום
 מלאך ה
 עם שה
 תב
 ע
 וא
 ותם העיר
 לו ואת
 לם למה
 קדשנות
 לשהז
 אל אלף
 הכה משר
 ס פה

מעלת ארץ ישראל וערב יום בה כב

עמלק הינהר אמר יושב בארץ הכיב כי עקר מושב היצר
תברו יותר הוא בתח' כמט' במ' סכה וזהו בארץ הנגב שהתח'
נגבו בלי ממון וכי אמרו בפיו ארץ הנגב נתתני שהיה עני'
בספר שמות דף סג ע"ב מי שנשמתו יונאה בארץ
הקדושה אם נקבר ביום ההוא אינו שורה עליו
רוח טומאה וזהו כי קבור תקברנו ביום ההוא

בס' בדף ס"ח כי כל המתים שבעולם מתים על ידי
מלאך המות חוץ מהמתים בארץ הקדושה שאינם
על ידו אלא על ידי מלאך רחמים שהרי ארץ ישראל אינה
מות שום שר אלא בידו יתברך ולכן כל המתים בח"ל שהם
מלאך המות המטמא אותם נקראים נבלה נבלתי וקומון
שהם מומתים מיד הנבל שהוא ה"נהר עושה אותם
נבלה וזהו רמז נבל הוא ונבלה עמו

עוד שם ע"ב ש"ס מקום כישוב שאין שולט ב"ס מות
ואמר רשבי ע"ה שהטעם הוא לפי שאות ט"ת שולט'
ותה העיר וט"ת הוא חיים ועל זה אמרו הרואה ט"ת בחלום
לנו ואלת אחר שבאותו מקום שולט' אות ט"ת זיט בו ק"י"ס
ל"ס למה לא נבנה שם בית המקדש ותירץ שהטעם כי בית
קדשנותן חיים וכפרה לע"הב אמנם העיר בהפך נותנת
לעה"ז וכתב עוד כס' ויקרא דף א' מעלת ארץ
אל אלף זעירא של ויקרא שלא היה בא"י ועוד טעם אחר כי
הנה משרה שכינתו בעליונים ותחתונים מלך עליון נקרא
ס' פה במצט' שכינתו בין בדי' הארון מלך נקרא אבל לא
עליון כל כך ויכול

וכתב

בתב בס'
לח הוא
ועל יד
אמינים
הארץ
או שהיא
בה עד
או שיש
ויאמר
העם פי'
א תושיה
ל עמלק
לתורה
והחתי
מכיחין
לא יזכה
כשיסיה
רד האר'
אדרבה
אדרבה
זון
יו ידרוש
מע חכם
דרך זם
לל

פעלת ארץ ישראל וע'הב יום כה

ובתב כס' שמות דף כ"ט למה נקרא הר העברים לפי

חונה לארץ כמסר לשמים ואותו מקום לא

לשום שי ואינו שולט שם לא מרעה וזהו הר העברים לפי

שנחלקו עליו שרי מעלה כל אחד אמר יהא בחלקי

ובתב כס' כראשית דף ל"ב ע"ג יסבר כי ברכיאו ודרה

האי דקאמרינן כל יומא עה"ב ולא ידעינן מאי קאמרינן

שקודם שנכרא העולם עלה במחשבה לברוא אור גדול

ונכרא אור גדול שאין כל בריה יכולה לשלוט בו צפה הכה

יכולים לסובלו לקח שביעי וסם במקומו והשאר גנוז ל

לעתיד אמר הכה אם יזכו בזה השביעי ויטמרוהו את

לע"ה האור הגנוז וזהו עולם הכא עולם שכבר בא

כראשיתיה' מה רב טובך :

עד כאן יום שמשה נעשרים

יום שישה ועשרים

ובתב כדף עו' ע"א מדרש הנעלם אמר רבי אב

נביאים עמדו לישראל וכל אחד נטל בחלקו

טפה אחת מאותם טפות של ג'ע שהם מ"ח ומה אם ל

שלא נטל אלא טפה אחת היתה מעלתו כך אדם הא'

אזבל כל המ"ח מה היתה חכמתו ירבי אבא בשם ר

חלק ואמר וכי מאין הוולכביאים אותם טפות אלא כ

בכל טפה שי וכאה מג'ע רוח חכמה יוצא עמה ולזה

מים מגדלים חכמים ויט' מים מגדלים טפשי' והמגדלת

פוא מאותם טפות של ערן וזה גנוז בג'ע לכדויקים

מעלת הצדקם ום כו סג

כמים לים מכמים - וכתב בדף ע"ח עד טעם למה
קברו גוים אינם מטמאים לפי שהגוים נשמתם מנד
ומאה וכשהם חיים הם טמאים וכשמתו הורק העומאה
וכשאר הגוף בלי טומאה אמנם ישראל הם בהפך כשהם
נשמת' מנד הקדושה וכשמתים נתרוקנה מהגוף הקדושה
ושורה בגוף טומאה

בדף ק"ה ע"ב מי שלא זכה לבני בעה"ז כגון שהשתדל
ולא זכה בהם או דהו ליה ומיתו יש לו חלק לע"ה
אם הוא צדיק כי האדם יראה לעינים

בדף קכ"א ע"ב בפסוק קורא הדורות מראש כי כל
הנשמות שיוצרות לעולם קודם שירדו הם יושבים
ויתברך בגלם שעמדים בעה"ז וכן הראה הב"ה לאדם
דור וחמיו - וכתב בדף קכ"ד כי כל הנשמות שהיו
עומדים לפניו כנורת העה"ז שנאמר חיה אשר עמדת
לפניו וכתוב גלמי ראו עיניך

בדף קכ"ה ע"ב בפ' הסאפו ואגידה לכם שגלה יצקב
אע"ה כל מה שיהיה באחרית הימים אלא שלא פרש
היום היה אומר דבר מגלם מכחון וקוים מבפנים - וכ"כ
קכ"ז סוד עני ורוכב על חמור ועל עיר נקרא עני לפי
לנו כלום משלו שהוא כמו הירח ששלימותה מהשמש ונק'
על חמור ועיר שהם שני כתריו תחתונים ששולטים
בהם האומות ומלך המשיח ישלוט עליהם

בספר שמות דף ג' ע"ב בכה רבי שמעון וזקף ירין
או מי שומא בזמן המשיח ואשרי חלקו מי שימנא

ומדבר

מעלת הצדיקים יום בו

ומדבר בארובה כודות בעניני המשיח עד דף ד' פסוק
מלך חדש יעשי וכתב בדף ס"ד כי הצדיקים בעה"ז
שהם צדיקים נאורים אינם בוטחי במעשיהם וראיה שכל
בהם צדיקים ככפיר יבטח אינו אומר כשחל או כשחץ
גדולים אלא ככפיר שהוא קטן והוא מתירא אבל לעולם
הבוטחים בה כהר ציון עני שיש

וכתב בס' ויקרא דף ב' ע"ג בפסוק כפלה לא תוסיף
אמר לא אוסיף להקימה אין כתיב כאן שהענין מתקרב
כי בכל שאר גליות שס קץ וזמן ובכלם אחר הזמן היו יונן במועד
ישראל בעצמם אבל בגלות החל הזה לא יהיו כמו שאר גליות
שישראל יסובו מעצמם אלא הכה כתעורר להקימם
ויאמר להם קומי רדי מעפר זהו לא תוסיף קום כבר
אלא אני אקים אותם

וכתב בספר במדבר דף ע"ג ע"ב בגלות האחרון אין אחריו
לא עוני ועני חשוב כמתלקיים מה שכתו' והשגדול מ
בק"ך עם עני ודל והעשירים שיארו יתקיים בהם עני ודל
אתם כרפים שהם כרפים בתורה וכרפים לעשות חסד עם
תורה והם משקרו' וטוענים שישיעליהם כבוד המם וזהו
העבודה על האנשים שאינם מחונכים לת"ח לזה אמר וכתב
ותוכן לבנים תתנו הממון שיש לכם גנוו ושמור תתנו ל
וזהו לבנים כרפים שהם לבנים : עד כאן יום קשה עליו כא

יום שבעה ועשרים
ענינו הנדקה בתב נס' שמות דף קט"ו ע"ב כי שכי אמר כי
שמלו

מעלת המועדים יום כז סד

ד' פסוק ו' המלוים להכה מי שעושה חסד עם העני שכאמר מלוח ה' ומי
 ס' כעה' א' שמוכיח לכבוד שבתות ויט' ז' קהלת אין טוב לאדם כי אם
 וראיה שכ' לאכול וכו' עד והוא ילכו פי' שהוא מלוח להכה באכילה
 אז כשחן ש' שתיה של מנוה' וכתב' בס' בראשית דף ס"ט ע"ב
 כל לעולם בשעה שהכה אוהב את האדם שולח לו דורון. ומהו הדורון
 עני שיזכה בו ומיד נרשם בפניו המנוה כחוט של חסד וכבא
 צרה בעולם רואה המטחית הרושם בפניו זה האיש ואינו
 מתקרב' וכתב' בדף ט' פתח רש' ואמר כל השמח
 במועדים ואינו כותן חלק לעניים אותו רע עין שטן שוכח אותו
 לפי שהכה במועדים. מבקר העניים ורואה שאין להם כלום
 לשמח וזוכה עליהם והולך למרום ורונה להחריב העולם
 לפניו ר' בשע' פלוני אוכל' ושותה ויכול לשמח העניים
 להם מיד ככנס אותו המקטרג ותובע רשות ורולף
 אותו האחריו אותו האיש ומסבב עליו כמה צרות בא ולמד מי לנו
 גדול מא' ששעה שעשה סעודת בנו בא השטן לפניו כרמות
 ולא השביח עליו מיד קטרב עליו לא זו מ' ע' שכלכל
 וגרם מיתת שרה על צער בנו של העקידה' וכב'
 ס' במדבר דף קכ"א
 בס' שמות דף מ' ע"ב בכל המועדים צריך האדם
 לשמח ולשמח עמו העניים ואם אינו משמחם
 כאלו כאמר פרש חגיכה אכל בשבת אס האדם שמח אעפ"י שאינו
 משמח העניים אין לו עונש דלא כתיב פרש שבתכם
 עוד שס דף פ"א ע"ב בפסוק קחו מאתכם תרומה
 כי כשעושה האדם צדקה צריך שיהא ממנו ולא מנו
 ועופק

מעלת הצדקה וחבנסת אורחים יום כז

ועוסיק דאס כן אוי לו אדרבה הוא לו למזכיר עון וזה הוכיח
מכתוב פרום לרעב לחמך ולא כתיב לחם

ובתב בספר ויקרא דף ל"ט ע"ב מי שהשלים נפשו של עני
ונתן לו צדקה אפי' הגיעו ימיו של אותו אדם להפטר
מן העולם הב"ה מוסיף לו חיים

ובתב בספר שמות דף כו' ע"ד כל הדברים שהאדם עמל
בעה"ז ואינם ר"ת או מצוה נעשה מהם הכל והולך
עשט בעולם ובטיונאה נשמת האדם אותו הכל מנלגל רוח
בעולם כאבן בתוך הקלע כדכתיב יקלענה בתוך כף הקלע
הכל הוא שברון רוח וזהו הכל ורעות רוח אבל אותו הדבר
שהוא לעבודת ה' הוא למעלה מהשמש וזהו זרע שזרע זה
האיש בעולם ההוא ומהו ש"ס הזרע צדקה שמו שכאמר זרע
לכם לצדקה זה מנהיג את האדם כשיונחלת נשמתו ומוליך אותה
לנרור החיים זהו והלך לפניך צדקך

ובתב בספר בראשית דף ס"ח ע"ב אילן היה נוטע אדם
ולא היה עולה בכל מקום רק כשהיה בארץ כנע
ובאותו אילן היה מכיר מי שהיה דבק בה יתברך וזה כי הנחיות
בשהיה נכנס תחת האילן מיד היק האילן פורט ענפיו ע
אותו אדם וחוסף עליו להיות כל על ראשו אבל מי שהיה דב
עם הע"ז מיד אותו אילן היה מעלה ענפיו למעלה וכן מע
מים היה תחת אותו אילן מי שהיה צריך טבילה היו המ
עולים לקראתו מיד יודע אע"פ שזה האיש טמא וצריך טביל
ומי שהיה טמא היה המעיין מתגב וכוזה האילן היה כז
בנעוטר ושכ וזהו שכתוב והשענו תחת העץ

עד

בעלת הצדקה והכנסת אורחים יום כח סח

עד כאן יום שבעה ועשרים

יום שמנה ועשרים

ובתב שם דף פ"ז עמוד ב' רבי חייה פתח ויראני את יהושע
וכו' זה היה בשעה שהטילו נבוכדנצר לאש עם אותם
בבואי שקר מהו לשטנו שאמר השטן או כלם יארפו או כלם
יהו כנולים כי אין הכ"ה עושה חני דין וחני נם כאחד אלא או
הכל דין או הכל נם אמר לו רבי יוסי ולא והרי קריעת ים סוף
נם לישראל ודין למצרים אמר לו רבי חייה אדרבה משם ראיה
כי לכך אמרו קשה קריעת ים סוף לפני הבה

אמר הכותב בזה יובן בעצם מה שא"ל וקשים לזונם
בקריעת ים סוף והטעם כי הוא חני דין וחני רחמים
בכי ושירת דין בכי ודין אומר שיהי וזה עושה סולם באף
שמביא על זה מרוחם על זה אשת פ' לפ' ואם כן הוא רומה
לקריעת ים סוף שהוא חני נם וחני רחמים וזהו טעם נם כן
קשים מזונותיו כי ממה שזה העני זה העשיר ולזה קשה
בקריעת ים סוף שהיה חני דין וחני נם

ובתב שם דף ק"ב ע"ב מצונו סוד אחד בהפריש הראשונים
בענין בני חיי ומזוני וזה כי הלכה פעמים היא
בחסור והוא ברין והשמש אינה כמנחת אלה ובכל שעה יש
לה להוציא נפשות בבני אדם והכפש היונא את באותה שעה כל
מיו מבאובים בעניות או כשבר או כדכה ביוסורים אחרי' אע"פ
שהיה צדיק וזלת אסיהיה מתפלל בכונה כי התפלה תשבר
ועי' המול ואם הלכה בשלימות הנשמה היונאה וכדבקת

א ע 9 באות

יום כז

זוה הוכיח

שמו של עני
דם להפטר

הארם עמל
הכל והולך
בלבל רוחו

כף הקלע
אותו הדבר
שזרע זה

באמר זרעו
ומוליק אותך

כוסע אע"פ

בארץ כנע
ה כי הנחיות

ענפיו ע

שהיה רב

ה וכן מע

ה היו המ

צדיק טוב

ה היה בוו

שעץ

עד

מעלת היצדקה והכנסת אורחים יום בת

פאות האיש לעולם ומנא כזה האיש שלימות ככל בעושר
בבני ככריאות הנוף וזהו בני חיי ומזוני במזל תליא מלתא
וכתב בספר שמות דף כ' עמוד ד' בספר רב יובא סבא
כתוב סוד אחד בפסוק בגזרת עיריין פתגמא כל
זיני העהז וכל גזרות וכל שאלות כלס הז למגלה בהיכל
אל שיש שם ע"כ סנה ירין הדנין ומחשכין בזכות האדם ונקרא
היכל הזכות וכנגדו יש היכל חובה מנד ס"מ אשר כל חפצו
להפוך בחובת האדם אלא שבהיכל זה נקראים מים מתוקים
מים כלולים אלו שבהיכל החובה נקראים מים המרים ובאלו
הב' היכלות אין דנין שם בני חיי ומזוני לא בהיכל זכות ולא
בהיכל חובה אלא זה תלוי במזל .

וכתב בסוף ס' שמות מונה שבעה היכלי קדושה וכנגדן
היכלי טומאה ונקראים היכל חובה מנד הי"נה
ויש שם היכל אחד של חובה שדנין את בני האדם החיובים
להסיר ולזעט מהם מזכותיהם ואמרו דאף רבני חיי ומזוני
לאו בזכותא תליא מלתא הינוכדו ליתנם תלוי במזל ולא
בהיכל הזכות אבל הם בהיכל חובה ליטלם מן האדם כשהם
בשעים וכו' ויתשבו כמה קושיות באלו הענינים :

עד כאן יום שבעה ועשרים

ובכאן בשלמו הב' עמודים וכתחיל לכתוב פיאור כמה
דברים ורעזים מהזהר :
וכתב

כתב

בס' בראשית דף ק"ט עמוד ד' פסוק ויירא ועקב
בשם ר' חייא כלל גדול כי בכל מקום שכתב מסא
דבר ה' אם הוא על טוב אומות העולם כתוב מסא כי כב
יכול הוא מצטער לתת טוב לאומות וכשכתוב מסא הכר ה'
אנל ישראל הוא בזמן שמתבבר עליהם רעה כב יכול מצטער
לתת רע לישראל וכאלו כמסא כבד יכבד עליו חלא שהעונות
גורמים וזהו שכתוב לשון מסא

וכתב

עוד שם דף ק"ח ע"ג פ' ויהי בבקר כי אין כל
החלומות שנים כי אע"פ שאמרו שאין מראין
לאדם לא כפי מדרגתו זהו להדיוטות אכל למלכים שמדרגתם
גדולה כמו שהם גדולי הערך כך חלומם הוא ממקום עליו
ומנאתי הגה"ה שכתוב ו'ל דאין החלומות הנלכים אחר
הפה במלכים

וכתב

בדף ק"י ע"ד סוד בענין החלומות בס' ויזכור
יוסף שנריך לאדם שיזכור חלומו כדי שיתקיים
ואם שכח החלום האדם אינו מתקיים לכך יוסף הצדיק ע"ה
היה זוכר חלומו ומצפה שיתקיים ולכך אמרו יכל חלמא דלא
מתפטר באגרתא דלא מקוייא

וכתב

בס' ויקרא דף ע"ג עמוד ב' בשם רעיוא מהימנא
טעם הרואה תמרים בחלום סימן טוב לו שתמו
עונותיו לפי שתמרים הם ב' מלות תמר תם מר מה שהיה
בעון מר כבד תם

וכתב

בכפר שמעת דף ה' ענין רעידת הארץ וזל מעשי
ברבי ינחק פגע בהר אחד והאה ארם את
כ ט 9 2 זיהים

ל בעושר
ליא מלתא
יובא סבא
תנמא כל
ה בהיכל
דס ונקרא
כל חפנו
ס מתקיים
רים וכאלו
זכות ולא
שה וכבד
כד הי'נה
ה החיובים
חיי ומזוני
במזל ולא
דס כשהם
זנים
אור כמ
וכתב

פיה יטן שם ישב שם ר' יצחק וראה הארץ מתחלחלת ונשבר
אותו אילן ונפל כעור אותו האיש ואמר לדבוי יצחק יהודי יש לך
לבכות ולנהוס לפי שבשעה זאת מקימים בעולם שר אחד
והוא עתיד לעשות עמכם רע וזאת רעידת הארץ בשבילכם
אין שכל זמן שיקום בעולם ממנה שעתיד לעשות עמכם רע
יש רעם אמר הכוי יצחק ודאי כך הוא שהרי כתוב תחת שלש
רבוה ארץ תחת עבר כוי ימלקך

כתב

בספר שמות דף כ"ט עמוד כ"ט רעה חולה שורה
על בני אדם ומעת ששורה זה הרוח על האדם
עושהו כשכיב מרע הולך לתת צדקה ומעכב בידו באים עניים
ואינו נותן בא לאכול לענמו ומעכב בידו וכל זה כדי לשומרו
לאחר וזה אמר החכם עושר שמור לבעליו לרעתו פי' עושר
שמור ליוורשים והטעם לרעתו בשביל שהמורים שנדבק באותו
רוח רעה חולה שלא הניחו להוציא הממוץ

וכתב

בספר בראשית דף טו עמוד ד' ימי שנותינו בהם
שבעים שנה מהו בהם זהו סוד שיש למעלה
ימים והם ז' מדרגות והאחרונה נקראת אחרות הימים והיא
צדק ובאותה מדרגה נשלמו לאדם שבעים שנה כנגד ז' מדרגות
זוהו ימי שנותינו בהם פי' באותם ימים ושנים של מעלה

וכתב

ברך יז כל טקום שתמנא בתורה זאת תורת און
זאת התורה בלא ויז הוא רע בשביל עון שכן
בתוב זאת תורת נגע הנרעת זאת תורת הקנאות זאת התורה
לכל נגע הנרעת אבל עם ויז הוא טוב וזאת התורה וזאת

הכרבה

וכתב

וכתב
אכסניא
וכתב
מתקיים
וכתב
גדול והב
כתב
כתב
לדוד מז
כתב

בדף כ"א בפסוק ויאמר ה' לנח בא אתה וכל
ביתך אל התיבה שאינו דרך ארץ לאשה שתקבל
אכסניא שלא ברשות בעלה. עוד רמז שלא יקבל האדם
אושפיזו אם הוא חשוד בעיניו.

ובתב

בדף ק"ב ע"ב שאל רבי חייה מהו כל חלמא דלא
מתפטר כאגרתא דלא מקרויא אם משום שאינו
מתקיים או שמתקיים נאינו כודע והשיב רבי שמעון שמתקיים
ואינו כודע.

ובתב

בדף ק"א עמוד ג' הבה מוגלגל ומסכב סבות
כי כשבא יוסף ע"ה למצרים לא היה שם רכוש
גדול והביא הרעב כדי שכלם יביאון למצרים כסף וזהב לקיים
ואחרת כן יצאו ברכוש גדול.

בתב

דף קכ"ד עמוד ג' בפ' ויברכס ביום ההוא מה
שהקדים יעקב לברכין מכאן הטעם שחכיבות
האדם על בניו יותר מבניו :
עד כאן יום תשעה ועשרים

בתב

יום שלשים

כס' שמונה דף כ"ב עמוד ב' טעם. שכתוב במקום
א' מזמור לרוד וכמקום אחר לרוד מזמור והשיב
לרוד מזמור היא שירה שאמר דעה על ישראל ומזמור לרוד
הוא שאמר שירה על עצמו.

בתב

בדף פ' עמוד ג' למה נקרא צפור דרור הטעם
לפי שאינו מתירא משום אדם ולזה שם קצו בין
הקורות

בתב

רמזים ויום ל

הקורות ועוד טעם אחר כי מיום שעושה קן כבית זמולין
מזרון כבית חמשים יום ואחר כך נבדלים אלו מאלו וזהו רמז
וקראתם דרור וקדשתם שנת החמשים

ובתב

כדף פ"ב עמוד ג' למדנו כי בכל מקום שיש
קדושה אינו יכול כטרא אחרא לשלוט אש
שעומד הדבר בחשבון ואת שהרי ישראל כתוב בהם ק
ישראל ולמה הונדכו לשקלים כדי שלא יטלוט בהם נגף
שיש שנו מיני קדש יש קדש נסתר שהוא הבה ויש קדש נג
שהם ישראל וראוי כי קדש נגלה יהן פדיון לקדש נסתר

ובתב

כדף כ"ח טעם למה שא"ל וייטב לכו שכירך
מונו ש"ל אצתי שנקרא לב זה הבה שנק
לב נור לכבי

כתב

כס' בראשית דף מ"ב עמוד ב' כי השכינה נקרא פקוד
על שם כל דבר והטעם כי מלא כל הארץ כבודא
לפעמים נקרא נטר לפעמים יונה לפעמים נפור לפעמים
וכע"כ נקרא שושנה עץ פרי וכששולטת על הארץ נקרא
השכינה ארץ וכששולטת על הים נקראת ים וכששולטת
ההרים נקראת סלע אין בריה בעול שטורה עליו שאין
נקראת על שמה

ובתב

כדף מו' בימי אנוש אפילו התוכחות היו יונה
חכמה והיו יודעים המלאך הממונה על יוסם
והחמונה על המים והיו יודעים דברים לעבור אותם על יוסף
ועשו דין והיו יודעים חכמות לעבור כח חיל השמי' וכס'
כדף מ"ח ע"ד כי כסעה שהכה עושה דין כ

ובתב

שמח שכל באבוד רשעים רנה ואם תאמר הרי מצינו כשנכבד
 המכריים שאמר הבה מעשי ידו טובעים בים וכו' הרי שהוא
 עובד אל כי כשהרשעים באבדין מן העולם קודם זמנם וקודם
 שנשלם מדת עונם כדכתיב כי לא שלם עון האמורי אז עבד
 אבל כשהרשעים באבדו מן העולם כשהגיע זמנם אז באבוד
 רשעים רנה ואם תאמר למה הבה מאבדם בלא זמנם כיון
 שקשה בעיניו אל שלפעמי' מאבדן בלא זמנם אף שקשה בעיניו
 מפני ששולחים יד בישראל כמו ענין המצריים

ובתב בדף כ"ג ע"ג טעם שפעמי' נקראת ארץ הקדושה
 בשם ארץ כנען ופעמי' נקרא' ארץ ישראל בשאינם
 זכאין נקראת ארץ כנען וכשהם זכאים על שמים

ובתב בדף כ"ב עמוד ד' יש זכירה לטוב וזכרתי בריתי
 וזכירה לרע ויזכור כי בשר המה פקידה לטוב

פקודת פקדתי פקידה לרעה ופקדתי בשבט פשעם לכן נריך
 כשהארץ ליוהר כשמתפלל על עצמו לא יאמר זכרתי ופקדתי
 כי השטן תקף לוקח הדבר ויבא להזכיר חוביו אחר שיש
 ופקידה לרעה אלא יאמר זכרתי ופקדתי לטובה כמו
 שכתוב בעזרא זכרה לי אלקים לטובה

ובתב בדף ק"ד עמוד ג' כיוותר טוב שיפיל האר' עצמו
 לאש או לבזבז אריות ויסמוך עצמו כיועשה לו

נש או זכות אבות תועיל ולא יפיל עצמו ביד שוכאיו
 על הסמוך על הנס כי מעטים הם הניבולים מזה ולזה יעץ ראובן
 להשליכו לבזבז והעידה כתוב למען הכול אותו מידם

ובתב בדף קכ"ד עמוד ב' וד' רמז לזווג בפסוק ה' זכרתי
 יכוד

בבית זמולין
 ולו וזהו רמז
 וקום שיש
 לשלוט אש
 ב בהם ק
 בהם נגף
 יש קדש נג
 דש נסתר
 כו שניוך
 ה"ה שגמ
 השכינה נק
 ל הארץ כ
 נור לפעמים
 ל הארץ נק
 וכששולטת
 ליו שאין ה
 כזקות היו
 הממונה על
 עבד אותם על
 השמי' וכס
 עושה דין כ
 ש

ובקר אלנו הזכרים יבקר את בית ישראל אלנו הנקבות
בתחלה מבקר הכה הזכרים ומהם חלה הברכה על הנקבות
וזהו שכתו את תוספת כיו ממה שנתוסף לזכר אוכלת הנקבה
וכיון שנסא אדם נוהג לו הכה ב' חלקים חלקו וחלה
הנקבה

ובתב בדף קכ"ח מי שמברך על שולחנו לא יבקר על
שולחן ריקס וצריך הלחם להמנא על השולחן וכוס
וין בימינו כדי לקשר שמאל בימין
והלחם יתברך משתיק :

קונטרס
א בר
למעשה
ה' דא"ל
מדם טו
מאז כדב
דעולא
צפ"ס
דאפי' ע
טוכס
דכתיב
ואמריכון
לפועל
דסתת
ב' ס'
דכתיב
אחר
העני ומ
ב' ס'
דכתיב
כמו חוכ
כתיב וכ
כאל קל
כיה חוט
דכתיב